

10

**DUHOVNO
ŽIVLJENJE**

1967 XXXIV

LA VIDA ESPIRITUAL

Mala Cvetka pere v samostanski pralnici v družbi z redovno sestro.

SLOVENSKA BIRMA V „LETU VERE“

Oko štiri dvesto otrok slovenskih izseljencev v Argentini bo 29. oktobra prejelo zakrament sv. birme.

II. vatikanski vesoljni cerkveni zbor je obred birmovanja nekoliko spremenil in obenem dovolil rabo narodnega jezika. Zato bo letošnja birma prva pokoncilska in res slovenska birma med Slovenci v Argentini, saj bo popolnoma vse besedilo v slovenskem jeziku.

V duhu priprave vzemimo nekatere besede iz obnovljenega birmškega besedila, ki govore posebej o botrih:

„Botri se morajo zavedati, da so sklenili slovesno zvezo s svojimi birmanci, da bodo zanje molili, in jih z zgledom in nasveti podpirali, da bodo resnični božji otroci v krščanskem ljudstvu.“

„Leto vere“ nas spomnja in koncil želi, da sv. birmo jemljemo bolj versko in manj folklorno; bolj cerkveno in manj samo zunanje praznično; da botri mislimo bolj na darilo lepega zgleda v verskem življenju in manj na bogato obdarovanje birmanca; da birmanci in birmanke mislijo manj na zlato uro ali zapestnico in bolj na nalogo, ki jo birma nalaga: da morajo biti vedno in povsod pogumne priče Jezusove in da mora v njih neprestano goreti ogenj božje milosti in ljubezni.

Z birmanci in birmankami, ki bodo na letošnji praznik Kristusa Kralja prejeli zakrament sv. birme, rotimo Svetega Duha, da našemu skupnemu, družinskemu, zakonskemu in osebnemu življenju ohrani, in globlje zareže kjer je potrebno, jasno viden pečat odločne borbenosti za obrambo živete vere, zdrave nravnosti in kljubovalne načelnosti.

J. Re.

KORAK NAPREJ

Ob obisku papeža Pavla VI pri patriarhu Atenagori v Carigradu se je mnogo ponavljala misel, da bi se glavni razgovori mogli sukati posebej okoli usode svetih krajev v Jeruzalemu. Po bliskoviti vojni v začetku junija 1967 med Izraelom in arabskimi državami in še po bolj presenetljivi nagli zmagi izraelskih vojska se je moralo računati z dejstvom, da se bo položaj Jeruzalema zelo zaostрил, ker so Izraelci Jeruzalem ves takoj priključili izraelski državi in je Jeruzalem v nekem oziru že postal glavno mesto židovske države. Uradno se to še ni zgodilo, ker bo za tak korak treba le čakati do konca sovražnosti, ko se bo vse moralo urediti na mirovni konferenci ali pa s posebnim sklepom

pred Organizacijo združenih narodov. Toda mesto svetih krajev je že priključeno k Izraelu in prav usoda teh svetih krajev je vprašanje raztegnila daleč čez okvir zgolj spora med narodi na Blžnjem vzhodu. Res je, da zahtevajo sveti kraji Jeruzalema posebno mednarodno ureditev; enako so posvečeni za kristjane, muslimane in Izraelce, toda o uresničitvi tega cilja so se razvnele hude konvencije in razpravljanja.

Nazori Pija XII in Janeza XXIII

Francoski jezuit p. Riquet je napisal več člankov in razlag, kjer poudarja, da za novo pogodbo o svetih krajih v Jeruzalemu ni prave potrebe. Ko je Izrael leta 1947 dosegel prvo zmago in se utrdil

kot država, je že bilo OZN v New Yorku predloženo, kako urediti položaj Jeruzalema, ki je bil razdeljen med Jordanijo in Izrael. Ze takrat je izraelska vlada v Tel Avivu prevzela obveznosti nad svetišči v svojem delu Jeruzalema, jih nato tudi vsa leta v redu izpolnjevala in bi sedaj kazalo, da bi se določbe tiste pogodbe raztegnile na celo mesto, ker je bila medtem raz-

glašena priključitev celega Jeruzalema k Izraelu. Listina o Jeruzalemu je bila pri OZN izdelana in sprejeta v letu 1950, vendar Pij XII z njeno vsebino ni bil popolnoma zadovoljen. Vzporedno s tem je potem vatikanska diplomacija zagovarjala misel, da bi bilo treba mesto Jeruzalem internacionalizirati — posebna komisija OZN bi naj nadzirala svete kraje v mestu

Pavel VI. na obisku pri patriarhu Atenagori v Carigradu, letos 25. in 26. julija

in še v drugih mestih, ki bi bila še v obeh državah — Izraelu in Jordaniji (Betlehem, Nazaret, Betanija).

Po letu 1956 se je spor med Arabci in Izraelci razvnel še globlje, ko je bilo treba še bolj upoštevati občutljivost arabskih voditeljev, ki so spet izgubili vojsko z Izraelom. Papež Janez XXIII je po Piju XII. mnenje cerkvene diplomacije o Izraelu spremenil v toliko, da se je spet izrekel za predlog, ki ga je zagovarjal že kot nuncij Roncalli v tistih letih, ko je Cerkev zastopal v Carigradu. Ko je nastopil pontifikat je menil, da ne bi bilo prav, če bi bila nad Jeruzalem raztegnjena kontrola OZN, to se pravi, da bi bilo nevarno, če bi bilo mesto internacionalizirano, ker so v OZN zastopane države z brezverskim ali protiverskim razpoloženjem in bi bilo za vernike vseh treh glavnih veroizpovedi nespremenljivo, da bi bili v nadzorstveni komisiji OZN zastopani delegati brez slehernih vezi z verskim čustvovanjem tistih, ki svete kraje čutijo za svoje svetinje. To stališče se je potem pri njem razvilo v zagovarjanje potrebe popolne sprave z Zidi in je pričakoval, da bo ravno židovska uprava nad mestom za varnost svetih krajev najprimernejša. Nekateri komentatorji so tako tolmačenje tudi razlagali kot povod za uvedbo nekaterih določb o Zidih v sklepih II. Vatikanskega koncila. Ker je OZN že leta 1950 izdelala posebno pogodbo o

internacionalnem položaju svetih krajev za Jeruzalem in je tisto pogodbo Izrael sprejel ter jo spoštoval, meni p. Riquet, da bi mogla urejati položaj verskih skupnosti v Jeruzalemu tudi še danes ob vključitvi celega Jeruzalema v židovsko državo.

Vidiki ekumenizma

Doslej še niso bili nikjer objavljeni podatki o tem, kaj in kako sta o položaju svetih krajev v Palestini mogla sklepati Pavel VI in patriarh Atenagora. Vendar je bilo že nekoliko nakazano, kam bo šel razvoj, ko v Jeruzalemu v prvi polovici junija 1967 latinski patriarh ni smatrał za primerno odrediti po katoliških svetiščih posebnih javnih molitev za mir ob zaključku sovražnosti in po izraelski zmagi. Vlada v Tel Avivu je bila močno prizadeta, ker so ortodoksní in anglikanski verski poglavarji v Jeruzalemu take molitve odredili in izvedli. Katoliški patriarh je nutil naslednjo razlago: ne moremo opravljati javnih molitev, ki bi v današnjih okoliščinah žalile nacionalno čustvovanje Arabcev — katoliških vernikov. Vse verske manifestacije v Jeruzalemu terjajo močnejši izraz internacionalnosti — storiti bo torej treba korak naprej, če hočemo pomagati pri splošnem pomirjenju in celitvi ran, ki so se zasekale z nesrečnimi vojnimi dogodki na polotoku Sinaj in ob reki Jordan.

Ob takem tolmačenju so zanimivi komentariji nekaterih angleških

verskih časopisov in revij, saj so bili Angleži še pred nekaj desetletij glavni gospodarji in urejevalci razmer na Bližnjem vzhodu. Za dopisnika londonskega „Tableta“ v Carigradu bi pa mogli novi, širši razvoj v Palestini doumeti v zunanjih skupnih verskih manifestacijah papeža Pavla VI in patriarha Atenagore v Carigradu v dneh 25. in 26. julija. Oba sta ponavljala misel, da se je njuno srečanje postavilo na prag leta vere, ko obe Cerkvi veže enak spomin na 19. stoletnico smrti apostolov Petra in Pavla v Rimu. Vendar ta jubilej ne pomeni spomin in opozorilo samo za kristjane vseh konfesij, ampak mora zajeti ves svet, kakor je veljalo poslanstvo prvih apostolov vsemu svetu — vsemu človeštvu. Njuna misel je izzvenela v resnico, da zajema enaka, rekli bi mednarodna, usoda vse človeštvo in sihehni, tudi verski ukrep, je v urejanju meddržavnih odnosov postaviti na globlo, vse človeštvo zajemajočo vsebino duhovnosti.

Obisk Pavla VI v Carigradu je dosegel višek v skupnem ekumenškem bogoslužju v cerkvi Sv. Duha; papež Pavel VI in Atenagora sta povabila k slovesnim molitvam ne samo pripadnike katoliške, pravoslavne cerkve in drugih krščanskih skupin, ampak tudi Žide, muslimane, zastopnike drugih religij in tudi nevernike, kajti pobožna misel za lepšo in mirnejšo usodo je veljala vsemu človeštvu in pri skrbi za mir in spravo med narodi,

naj darujejo del svoje plemenitosti pripadniki vseh narodov in mnenj po moči svoje notranje, srčne kulture in po moči vesti, brez katerih ni nobeno živo razumno bitje na svetu.

V čem je napredek

Sicer posebnih poročil ali odmevov o tem dogodku ni bilo, vendar je za vrednotenje mednarodnega sožitja v mislih in očeh Cerkve tako umevanje silno značilno. Spet se je nazorno ponovila resnica, da pri delu Cerkve na poljučju diplomacije nikdar ne gre za vprašanja prestiža ali utrditve kake oblasti, ki bi se vsaj le malo mogla tožmačiti kot usmerjena v korist temu ali onemu taboru v svetovni politiki. Cerkev so doslej odpravili iz javnih mednarodnih zborov in ustanov — toda izkazalo se je, da je bil njen odgovor vedno osnovan v še širšem delu za širše tolmačenje in globlje utemeljevanje duhovnih osnov za sožitje med narodi

In danes: dogodki med obiskom v Carigradu so 1967 nakazali, kam se usmerja sodobno moderno urejanje mednarodnega miru v okviru Cerkve. Korak gre čvrsto v smer skrbi in službe v enaki meri za vse narode in ljudi vseh miselnih tokov po naukih in napotkih, ki so bili od zdavnaj vedno enako moderni, ker so res služili samo napredku vsega človeštva.

Ruda Jurčec

Misijonski poklici

Preprosto odprimo „Misijonski odlok“, v katerem je najbolj verodostojno zapisano mišljenje Cerkve.

„V skrbi za duše bodo duhovniki med verniki spodbujali in ohranjali gorečnost za evangelizacijo sveta s tem, da jih bodo pri krščanskem nauku in pridigah poučevali, kako je Cerkev dolžna poganom oznaniti Kristusa; s tem, da bodo krščanske družine poučevali o tem, kako potrebno in častno je, če gojijo misijonske poklice med svojimi sinovi in hčerami; s tem, da bodo med mladino v šolah in v katoliških društvih tako pospeševali zavzetost za misijone, da bodo izmed njih prihajali bodoči glasniki evangelija.“

Če kratko ponovimo koncilsko misel, potem je pred nami čisto konkretno vprašanje: koliko misijonarjev bodo dale naše družine, naše (katoliške) šole, naše organizacije. S tem bo podano merilo, koliko je bila v družinah, šolah in organizacijah vzgoja res krščanska.

V premislek starem in vzgojiteljem samo tri misli.

Mladini je treba idealov

Če so brez njih, bodo ostali slabšiči in koristočevci. Če hočemo, da bo bodoči rod narodu v ponos, morajo iz njega izzoreti kremeniti značaji. Dušeslovci so soglasni v tem, da je za utrjevanje volje treba močnih nagibov, velikih idealov.

Zato je že samo iz vzgojnega stališča misijonska misel čudovita šola. Če naj bo ta vzgoja še krščanska, danes — po mnenju koncilskih očetov — brez misijonske zavzetosti ne more doseči cilja.

To velja brez izjeme za vsakega mladega človeka.

Izraziti poklici

se včasih pokažejo že zelo zgodaj. Če ne najdejo opore v starših in vzgojiteljih, počasi, zlasti v doraščajočih letih, ta poklis zamre.

Zato je posebej treba paziti na ta znamenja božja, ki se v kakem otroku razodevajo. Ne siljenje, pač pa skrbna nega, da se svobodno ščajočih letih, ta poklic zamre.

Razen „Baragovega misijonišča“ v Buenos Airesu za misijonske poklice nimamo posebnih zavodov. Reševanje tega problema nas še čaka. A eno moremo storiti takoj. Ne smemo pustiti v nemar mladine, ki kakorkoli v sebi čuti nagnjenje do misijonskega dela v katerikoli obliki.

Dajati oporo takim fantom in dekletom, širiti jim obzorje, posredovati literaturo, jih navajati k praktičnemu delu za misijone,

to so obzirni pa učinkoviti načini, da se utrjuje v njih volja in pripravljenost. Odločitev mora biti njihova in popolnoma svobodna. Niti nagovarjanje ni na mestu. A zelo bi pogrešili, če ne bi nudili taki mladini vse možnosti, da notranje zori in se pripravlja za svoje bodoče poslanstvo.

Skupna miselnost

vsega narodovega krščanskega občestva bo odločilna. Mi sami ne moremo izbirati, izbral bo Bog. A mi moremo in moramo ustvariti tako okolje, da bo mladina rasla v njem v pristnem krščanskem duhu. V njem je misijonska miselnost bistvena. Saj je koncil dokonča: pravčo, kaj so misijoni, s krepko idejo: Cerkev ne „opravlja mi-

sijonov“, ampak je „sama misijon“. To je njeno bistvo.

Vsak vzgojni zavod, vsaka župnija in vsa naša kulturno-narodno-verska skupnost mora dihati življenje Cerkve. Mi smo kot celota božje ljudstvo, ki nosi na svojih ramenih misijonsko odgovornost. Ko bo ta miselnost prodrla v mešo in kri našega občestva, bodo po sebi oživali med nami tudi misijonski poklici.

Ideal naše vzgoje mora iti za tem, da vzgojimo vsakega mladega človeka v taki veri, prepričanem katolištvu in „misijonski zavzetosti“, kot pravi koncil, da bi vsak mogoč sprejel božji klic. S tem je zavarovana mladina pred nasilno propagando, ostaja popolnoma svobodna v izbiri poklica; a z druge strani ima v sebi toliko zrelosti

misijoni ne potrebujejo samo duhovnikov in misijonark, ampak tudi misijonskih zdravnic, profesorice, katehistinje — velikodušnih mladih sre kateregakoli poklica, ki čutijo ljubezen do bratov in sester, ki še ne poznajo Ljubezni

in pripravljenosti, da ob primeru poklica ne bo odrekla.

To je tisti „obnovljeni duh“, ki prinaša rešitev. Nimb beračenja, eksotičnega športaštva in podobne okvare v misijonski miselnosti bodo izginile. Razumeli bomo, da je to vprašanje celotnega naroda in ceo prvenstveno vprašanje katoliškega naroda.

„V tem obnovljenem duhu se bodo same od sebe Bogu darovale molitve in spokerna dela, zbudjali se bodo misijonski poklici, pritekala bodo za misijone potrebna sredstva.“

Ko to v slovenskem narodu dosežemo, ne bo treba več „krošnjariti“ z misijonsko mislijo po krožkih in posebnih sestankih, ker bo vedno pričujoča misel v našem vsakodnevnem življenju. Tedaj šele bo v temelju rešen naš problem misijonskih poklicev.

Fr. Sodja CM

MOLITVENI NAMEN:

Splošni: da bi napredek znanosti vodil ljudi k spoznavanju in češčenju Boga.

Misijonski: za tiste krščanske skupnosti v misijonskih deželah, ki se še oblikujejo.

Za domovino: da bi Slovenci doma in po svetu napredovali ne samo v znanosti, ampak tudi v dobroti in krščanski popolnosti.

Okrožnica „Sacerdotalis coelibatus“

Dne 24. junija, na svoj god, letos je sv. oče izdal svojo šesto okrožnico. Posvetil jo je perečemu vprašanju duhovniške čistosti (celibata). Trije naglasi so v njej posebno poudarjeni in vidni: jasnost, zahtevanje in upanje.

V uvodu Pavel VI. podrobno in odkrito razloži vso obsežnost in važnost problemov, ki izhajajo iz duhovniškega celibata, in sicer pod naučnim, zgodovinskim, družbenim, psihološkim in dušnopastirskim vidikom.

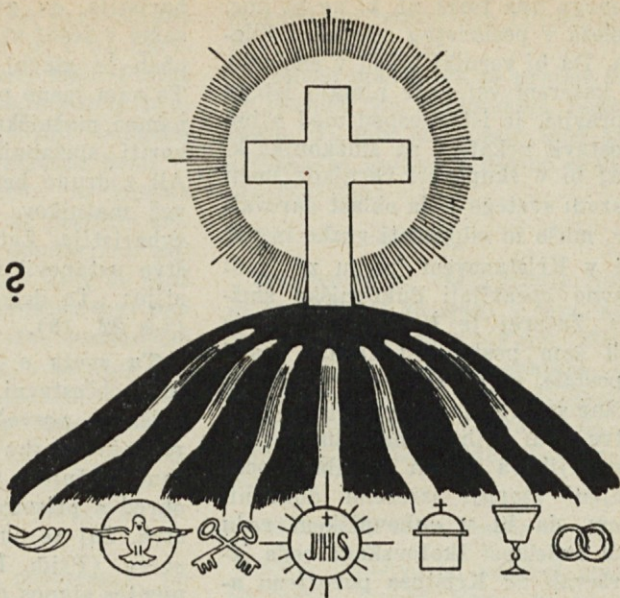
V prvem delu, ki ima troje poglavij: „razlogi za celibat“, „celibat v življenju Cerkve“ in „celibat in človeške vrednote“ razlaga papež na široko pozitivne vrednote celibata in znova potrjuje primernost celibata za cerkvene službe.

V drugem delu ki ima pet poglavij: „duhovniška vzgoja“, „duhovniško življenje“, „žalostni pobegi“, „škofovo očetovstvo“ in „delež vernikov“ osvetljuje sv. oče na zelo praktičen način sredstva, ki so potrebna za vzgojo in izbiro bodočih duhovnikov.

Pavel VI. končuje z upanjem, da bo Cerkev z duhovno kakovostjo svetih služabnikov prišla tudi do povečanega števila duhovščine in redovniških poklicev.

Kako fant postane duhovnik?

Ko smo že večkrat govorili o zakramentih na splošno in posebej o zakramentih krščanske iniciacije, je potrebno spregovoriti vsaj nekaj tudi o zakramentu, od katerega se pri obnovi Kristusove Cerkve zahtevajo silno važne naloge in vsak dan težje, to je o mašniškem posvečenju. Kajti duhovniki so povišani, da služijo Kristusu, učitelju, duhovniku in kralju; deležni so njegove službe, po kateri se tu na zemlji nenehno zida Cerkev v božje ljudstvo, v telo Kristusovo in v tempelj Svetega Duha (Prim. Odlok o s'lužbi in življenju duhovnikov 1).

Dočim je prvih pet zakramentov namenjenih predvsem osebnemu posvečenju prejemnikov, je namen

mašniškega posvečenja (podobno tudi zakona) zidanje Cerkve, posvečenje božjega ljudstva. Res da vsak novomašnik prejme milosti zase, vendar ne samo zase, ampak še posebno za skupnost Kristusovega telesa.

Bistvo duhovništva

Gospod Jezus, ki ga je Oče posvetil in poslal na svet, naredi vse svoje skrivnostno telo deležno maziljenja Duha, s katerim je bil maziljen. V njem namreč postanejo vsi verniki sveto in kraljevo duhovstvo, darujejo po Jezusu Kristusu duhovne daritve Bogu ter oznanjajo mogočna dela tistega, ki jih je iz teme poklical v svojo čudovito luč (1 Petr 2, 5-9). No-

benega uda torej ni, ki ne bi imele deleža v poslanstvu celotnega telesa. Da bi verniki zrasli v eno telo, v katerem vsi udje nimajo istega opravila, je isti Gospod med njimi postavil nekatere za služabnike, ki naj bi v skupnosti vernikov imeli zaradi svetega reda oblast darovati sv. mašo in odpuščati grehe in naj bi v Kristusovem imenu za ljudi javno opravljali duhovniško službo. Zatorej je Kristus, kakor je bil sam poslan od Očeta, poslal apostole, po apostolih pa stori delžne svojega posvečenja in poslanstva tudi njihove naslednike škofe. Njihova služba je bila v podrejeni stopnji izročena duhovnikom, da bi v duhovniškem redu kot sodelavci škofovskega reda izvrševali od Kristusa poverjeno apostolsko poslanstvo (Prim. Odlok o s. in ž. d. 2).

Obred posvečenja

Vzvišenost in važnost duhovništva kaže že obred mašniškega posvečenja sam. Nove mašnike more posvečevati samo škof, nikoli navaden mašnik. Samo škof ima polnost duhovništva in ga tako more posredovati tudi drugim kot resnični duhovni oče. On izbira svoje sodelavce.

Ostali zakramenti se morejo veljavno deliti in prejemati tudi sami zase, dasi konstitucija o svetem bogoslužju zelo želi, da bi se tudi ti čim bolj povezali z evharistično daritvijo (posebno birma in sv. zakon čl. 71, 78). Mašniško posvečenje pa je tako povezano z ev-

haristijo, da ga more škof deliti samo v tesni zvezi s sv. mašo. Pri obeh je glavni delavec škof sam. To nam jasno pokaže, da je glavni namen mašniškega posvečenja ostvariti služabnike za evharistijo. Ali z drugo besedo, če ne bi bilo več mašnikov, bi prenehala tudi evharistija. Zato je Jezus mašništvo ustanovil istočasno z evharistijo: „To delajte v moj spomin“ (Lk 22, 19).

Ta zveza s sv. mašo razodeva tudi občestveni, javni značaj mašniškega posvečenja. Maša je daritev krščanske občine in z njo zvezano mašniško posvečenje je javen obred s prisotnostjo božjega ljudstva. Saj se novi mašnik zanj posveča. (Prim. Roguet: Los sacramentos signos de la vida 134-135).

Nadalje je za duhovništvo potreben poseben poklic. „Nobeden si ne prisvaja te časti, ampak ga kliče Bog kot Arona,“ beremo v pisnu Hebrejcem (5, 4). Ta božji klic odseva iz obredov vseh stopenj do mašniškega posvečenja. Pri 4 nižjih (vratarja, bravca svetih beril, zarotovalca hudobnih duhov in oltarnega strežnika) in 3 višjih redovih (subdiakonat, diakonat, mašniško posvečenje) začne škof obred s klicanjem kandidatov, ki se potem posamezno odzovejo. To pride posebno do izraza pri subdiakonatu, kjer škof kandidata resno opomni na velike dolžnosti, ki jih bo sprejel, ko bo stopil iz sveta v popolno in stalno službo Cerkve. Resnost in važnost trenutka poudarijo potem še litanijske

vseh svetnikov, ki jih škof skupno z božjim ljudstvom in z na obrazu ležečimi kandidati moli. Potem šele podeli škof subdiakonom pravice in dožnosti službe božjemu oltarju in branju mašnih beril.

Posvečenje diakonov in končno novih mašnikov je še posebno slovesno. Še bolj je poudarjena potreba božjega poklica. Zato se škof obrne na zbrano ljudstvo, naj ono odloči, če so prisotni kandidatje res poklicani v božji vinograd. Potem šele položi diakonom na glavo roke v znak prenosa oblasti nanje. Diakon je tako prejel pravico brati mašni evangelij in ga razlagati; krščevati in deliti sv. obhajilo.

Pri mašniškem posvečenju pa polože roke na glavo novomašnikov vsi prisotni duhovniki. Ta obred je glavni, najvažnejši. Novomašnik prejme isto mašništvo, ki so ga deležni njegovi starejši sbratje. Od tega trenutka dalje novomašniki že skupno s škofom posvečevavcem sodarujejo sv. mašo, svojo resnično prvo mašo.

Škof jih je sprejel za svoje najožje sodelavce z besedami: Odslej vas ne imenujem več služabnike, ampak prijatelje (Prim. Jan 15, 15). Izroči jim oblast odpustčati grehe: „Prejmite Svetega Duha: katerim grehe odpustite, so jim odpuščeni, katerim grehe zadržite, so jim zadržani“ (Jan 20, 23). Z obljubo pokorščine novomašnikov škofu in z njegovim poljubom miru na lice novomašnikov se zaključi slovesni obred

mašniškega posvečenja (Prim. Roguet o. c. 138-139).

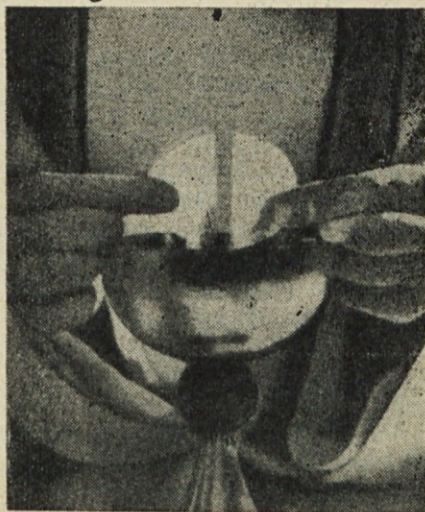
Polnost mašništva pa prejme novi mašnik pri škofovskem posvečenju, ki mu ga podeli škof posvečevavec skupno z dvema drugima škofoma.

Duhovniška opravila

Duhovniki so vzeti izmed ljudi in postavljeni za ljudi v tem, kar se nanaša na Boga (Prim. Hebr 5, 1). Njihova služba zahteva, da naj se ne ravna po tem svetu, vendar pa hkrati zahteva, da v svetu živijo med ljudmi kot dobri pastirji.

— Služabniki božje besede

Božje ljudstvo se najprej zbira po besedi živega Boga, in ta se

Sv. maša po koncilu: lomljenje kruha božje besede in telesa Kristusovega

vsekakor sme pričakovati iz ust duhovnikov. Ker se namreč ne more zveličati nihče, ki prej ni veroval, imajo duhovniki kot sodelavci škofov prvo dolžnost, da vsem oznanjajo božji evangelij, spolnjuč Gospodovo naročilo: „Pojdite po vsem svetu in oznanjujte evangelij vsemu stvarstvu“ (Mt 16, 15). Zveličavna beseda v srcih nevernikov vero zbudi, v srcih vernikov pa jo krepi. To velja še posebno za bogoslužje besede v mašnem obredju, kjer se neločljivo družijo oznanjevanje Gospodove smrti in njegovega vstajenja ter odgovor poslušajočega ljudstva in daritev, s katero je Kristus potrdil novo zavezo v svoji krvi (Prim. Odlok o s. in ž. d. 4).

— Delivec zakramentov in evharistije

Bog, ki je edini svet in posvečevavec, si je hotel ljudi privzeti tako rekoč za sodelavce in pomočnike v ponižni službi pri delu posvečenja. Zaradi tega po škofu Bog posvečuje duhovnike, da na poseben način postanejo deležni njegga, ki po svojem Duhu v bogoslužju vedno opravlja za nas duhovniško službo. Po krstu včlenijo ljudi v božje ljudstvo; v zakramentu pokore spravljajo grešnike z Bogom in Cerkvijo; z božjim oljem bolne krepčajo; zlasti pa z daritvijo sv. maše zakramentalno darujejo Kristusovo daritev. Evharistična večerja je tako središče verskega občestva, katero vodi duhovnik (Odlok o s. in ž. d. 5).

Duhovnik je tako srednik med Bogom in ljudmi. Bogu izroča prošnje in zahvalne molitve ljudi in posreduje pri njem, da razlije obilne milosti na verno ljudstvo. Zato se duhovnik imenuje tudi most, ki veže dva bregova: božji in človeški (Prim.: Yo soy la vida 177). Pripada torej istočasno ljudem in Bogu. Podobno kot Jezus, veliki duhovnik sam, ki je istočasno Bog, pa tudi pravi človek. Ker je Jezus svoje sredništvo med človeškim rodом in nebeškim Očetom izvršil predvsem s svojo daritvijo na križu, je tudi duhovnikovo glavno opravilo obnavljati v Jezusovem imenu to daritev na nekrvavi način v daritvi svete maše. Tako na viđen način izvršuje Jezusovo duhovništvo po njegovem vnebohodu, v korist ljudem, med katerimi živi (Prim.: Roguet o.c. 143).

Hvalo in zahvalo, ki jo izražajo pri obhajanju sv. evharistije duhovniki, nadaljujejo ob različnih urah dneva, ko opravljajo duhovne dnevnice (brevir), v katerih v imenu Cerkve prosijo Boga za vse poverjeno jim ljudstvo in celo za ves svet (Odlok o s. in ž. d. 5).

— Voditelj božjega ljudstva

Duhovniki primerno svojemu deležu oblasti izvršujejo službo Kristusa, Glave in Pastirja, in zbirajo božjo družino kot brate enega duha in jih po Kristusu v Duhu vodijo k Bogu Očetu. Tega ne smejo delati, da bi ugajali ljudem, marveč kakor terjata nauk in krščansko življenje; učijo in tudi

Reforma rimske kurije

svarijo naj jih kot svoje ljube otroke po apostolovih besedah: „Vztrajaj, bodi prilično a.i neprilično; prepričaj, svari, opominjaj z vsem potrpljenjem in učenjem“ (2 Tim 4, 2).

Ker so duhovniki vzgojitelji v veri, je njihova dolžnost, da sami ali po drugih skrbijo, da posamezne vernike v Svetem Duhu privedejo do njihovega svojskega poklica. Čeprav so dolžni skrbeti za vse, naj se vendar zavedajo, da so jim posebno priporočeni ubogi in šibkejši, s katerimi se je Gospod sam pokazal povezanega (Odllok o s. in ž. d. 6).

Dolžnost božjega ljudstva do duhovskih poklicev

Vse kar smo omenili o katoliškem duhovništvu, in omenili smo le na kratko glavne stvari, nam je pokazalo, da je duhovništvo za božje ljudstvo bistvenega pomena. Bog, ki je dober, svojemu ljudstvu da toliko in takšnih duhovnikov, kakršnih je vredno. To se pravi z drugimi besedami, da se mora ljudstvo resno truditi, da jim ne bi zmanjkalo dobrih duhovnikov.

Ker so božji dar, mora zanje mnogo in goreče Boga prositi. Dalje mora s svojim zadržanjem do svojih duhovnikov mlademu rodu dokazovati, da duhovništvo res visoko ceni. Na ta način bo potem razmeroma lahko tudi v naših zmaterializiranih časih vzbuditi zado-
stij duhovnih poklicev med nami.

Boris Koman

Dne 15. avgusta letos je Pavel VI. podpisal dolgo pričakovani dokument o spremembi rimske kurije, apostolsko konstitucijo REGIMINI ECCLESIAE UNIVERSAE, v kateri so razložene določbe za to preobnovo. Papeški dokument bo začel veljati 1. januarja 1968.

Najvažnejše novosti dokumenta, ki obsega 47 strani, so: Državno tajništvo, ki je doslej imelo tri oddelke, bo odslej razdeljen na „Državno ali papeško tajništvo“ in na „Svet za javne zadeve“, kar bo neke vrste zunanje ministrstvo. Obe tajništvi bo vodil isti kardinal. Na novo so nastali naslednji odbori: gospodarska prefektura svetega sedeža, ki bo v sebi združevala državno finančno ministrstvo in računski urad, dalje upravno sodišče in statistični urad.

Kongregacije so bile preurejene in poimenovane pod vidikom, da bi čimbolj ustrezale dušnopastirskim zahtevam časa. V teh kongregacijah bo odslej tudi po sedem krajevnih

škofov. Konstitucija določa, da bo poslovna doba tudi za kardinale samo pet let, seveda pa je možno to dobo podaljšati.

Za koordinacijo kurijskega dela bodo odslej redni sestanki kardinalov prefektov vseh kongregacij, kar bo predstavljalo neke vrste „svet ministrov“. Predsedoval bo kardinal državni tajnik. Papež sam ne bo več prefekt nobeni kongregaciji. To službo bodo opravljali samo kardinali. Tudi ime prefekt je izginilo.

O starostni meji članov kurije ni nobenega dogovora, kar je že Janez XXIII. določil za tajnike kongregacij najvišjo starostno dobo 75 let. Za posvetovalce bodo v bodoče lahko imenovani tudi laiki.

Nadalje določa konstitucija tudi novo razdelitev pristojnosti treh papeških sodišč.

V novem dokumentu je tudi poudarjeno, da se bo vzdrževala zveza med svetim sedežem in posameznimi krajevnimi škofi v bodoče preko škofovskih konferenc.

Razčiščeno je tudi vprašanje, da so odslej tudi pred kratkim ustanovljena tri nova tajništva — za edinstvo kristjanov, za nekristjane in za neverne — pravi organi kurije. Prav tako sodi h kuriji tudi novo ustanovljeni svet za laike in študijska komisija za pravičnost in mir.

Konstitucija bo v kratkem dobila svoj poslovnik, ki bo prav tako začel veljati 1. januarja 1968.

Uradi spremenjene rimske kurije

Državno ali papeško tajništvo
Svet za javne cerkvene zadeve

Devet kongregacij:

1. za verski nauk (do leta 1965 sv. oficij)
2. za vzhodne Cerkve (doslej za vzhodno Cerkev)
3. za škofo (doslej kozistorialna)
4. za disciplino zakramentov
5. za obrede
6. za kler (doslej koncilaska)
7. za redovnike in svetne ustanove (doslej za redovnike)
8. za katoliški pouk (prej za semenišča in univerze)
9. za evangelizacijo narodov ali za širjenje vere (prej za širjenje vere)

Tri tajništva:

1. za pospeševanje edinstva kristjanov
2. za nekristjane
3. za neverne

Dva organa, ki sta ustanovljena „ad experimentum“ (kot poizkus)

1. svet za laike
2. papeška študijska komisija „Iustitia et pax“ (pravičnost in mir)

Tri sodišča:

1. apostolska signatura
2. sveta rimska rota
3. apostolska penitenciarija

ALI NAJ^V SE MOLIMO ROŽNI^V VENEC?

tudi vernikov vstali pomisleki proti tej častitljivi pobožnosti. Pravijo, da rožni venec ni več sodoben, da je le nekak spomin na nekdanje čase, ki pa se je v našem modernem času preživel in izgubil svoj pomen. Češčenje Matere božje, ki ga rožnovenska pobožnost ohranja in pospešuje, se zdi tem krogom v Cerkvi pretirano. Zahtevajo, da se temeljito reformira in omeji, da ne bo več motilo protestantov, ki jih ta naša pretirana pobožnost do Marije odbija.

Mesec oktober je veljal doslej v cerkvenem letu kot mesec svetega rožnega venca. Letos pade prvi dan oktobra na nedežjo in je v cerkvenem bogoslužnem redu še dovoljena prazniška maša v čast rožnovenski Kraljici. Vendar so že med koncilom in tudi zdaj, ko je že zaključen, med nekim delom duhovnikov in redovnikov in

Cerkev je na koncilu o Marijinem češčenju izrekla svojo modro in nezmotljivo sodbo, ko je Mariji posvetila poglavje svoje najvažnejše konstitucije o Cerkvi. Kakor je bilo to v lanskem letniku naše revije razloženo, govori koncil v tem poglavju o edinstvenem stališču Marije v skrivnosti našega

odrešenja. Na novo je potrjena njena vzvišena čast božje Matere, ki je v redu milosti tudi naša Mati. Dan ji je nov slovesni naslov: Mati svete Cerkve, katere podoba in začetek je in vsem vernikom zgled čednosti. Je naša priprošnjica, zagovornica, pomočnica in srednica, v vsem seveda podrejena Kristusu, edinem sredniku med Bogom in ljudmi. Ko poda koncil modre smernice glede pravičnega Marijinega češčenja, spodbuja vse vernike, naj Marijo še naprej velikodušno častijo, zlasti v okviru cerkvene liturgije, pa naj tudi visoko cenijo tiste pobožne vaje in navade, ki so bile v tem pogledu tekom stoletij priporočene po cerkvenem učiteljstvu. Med temi častitljivimi pobožnostmi v čast preblaženi Devici Mariji ni gotovo nobene, ki bi glede spoštovanja in monovnih slovesnih potrdil in priporočil cerkvenega vodstva preseгла pobožnost sv. rožnega venca. Papež Pavel VI., gotovo najpristnejši in najzanesljivejši razlagalec cerkvenega nauka, je posebej izjavil, da spada med one tekom stoletij potrjene pobožnosti v čast Materi božji, ki jih koncil na novo priporoča tako duhovnikom in redovnikom kot vsem vernikom, prav svetj rožni venec (2. febr. 1965). V posebni okrožnici je lani rožnovensko pobožnost vsej Cerkvi na novo priporočil kot mogočno sredstvo posvečenja in zveličanja ter miru (15. 9. 1966).

Vsem zvestim častilcem božje Matere bodo omenjene ugotovitve

služile v pomirjenje in v novo potrjenje ljubezni do starodavne molitve sv. rožnega venca, ki naj jo v novi luči, prav za naše čase in razmere, na novo osvetli naša oktobrska duhovna misel.

Na trdnem temelju

Cerkveno učiteljstvo ne potrdi in ne priporoči nobene pobožnosti, ako ni v skladu z izvirnim katoliškim naukom, utemeljenim na svetem pismu in ustnem izročilu.

V tem pogledu je pobožnost sv. rožnega venca v po'nem pomenu besede pravoverna in zveličavna katoliška verska vaja. Sam njen početek pripisuje staro izročilo posebnemu razodetju preblažene Device Marije sv. Dominiku, ki mu je v težki borbi proti krivoverskim Albigencom priporočila molitev sv. rožnega venca kot poroštvo zmage nad nevernimi krivoverskimi zablodami.

Cerkveno vodstvo je rožnovensko molitev in pobožnost potrdilo, ker je njena vsebina sestavljena iz najlepših molitev, ki jih kristjani poznamo: aposto'ska vera, očenaš, zdravamarija, slavospev sv. Trojici; v premišljevanje pa so podane bistvene evangeljske skrivnosti, tako da rožni venec po pravici imenujejo kratek povzetek celotnega evangelija. V teku več kot sedemstoletne zgodovine naštevajo cerkveni zgodovinarji nad dve sto petdeset papeških izjav, okrožnic in priporočil in prav toliko pričevanj rimskih kongregacij v potrdilo rožnega venca, ki ga nazivajo

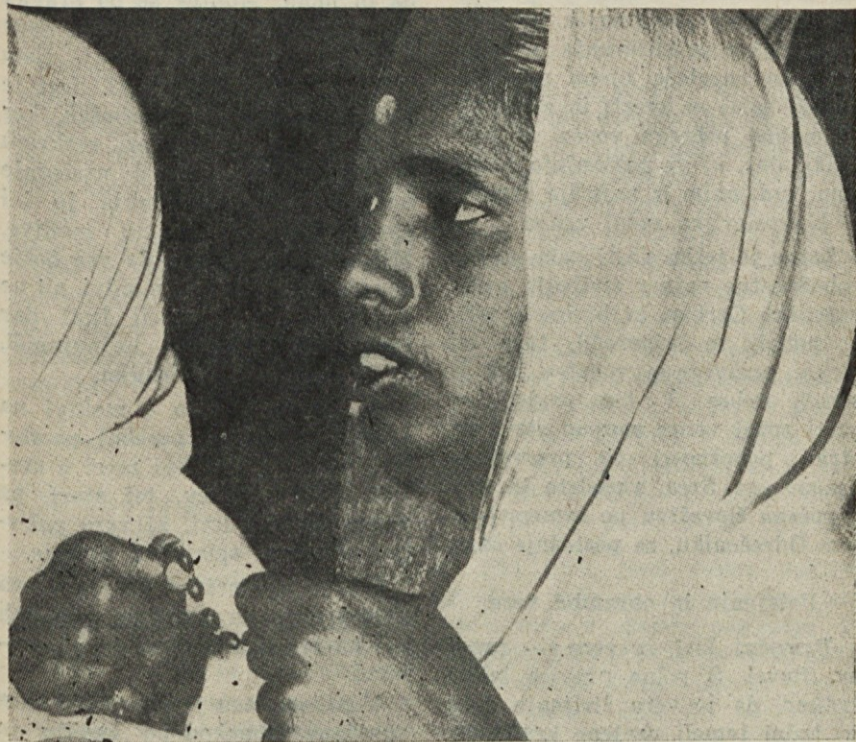

zakladnico božjih milosti, kras svete Cerkve, poroštvo božjega varstva in božje pomoči tako za posamezne vernike kot za vesoljno Cerkev in za ves človeški rod.

Prav zato, ker izvira iz tako čistih virov pravovernega nauka in je po cerkvenem učiteljstvu tolikokrat potrjen in priporočen, je rožni venec zajel dušo katoliških vernikov in postal nekako neločljiv del katoliške življenjske modrosti in vernosti. Kakor po nekem poseb-

nem navdihovanju ljubljene božje Matere gledamo katoliški kristjani v rožnem vencu svojega dragega prijatelja in zvestega življenjskega spremljevalca — od zorne mladosti do smrti. In še v smrti si želimo, da nam že mrzle roke z rožnim vencem ovijejo, v znamenje naše vere in ljubezni do Boga in do Marije in v poroštvo našega vstajenja in večnega življenja.

Marija sama nas v tej rožnovenski veri in ljubezni potrjuje,

Indijska žena moli rožni venec — in mi z njo: za mir, za lačne, za...

ko od časa do časa prihaja na zemljo, da nas tolaži v naših bridkostih in nas v nevarnostih uči, katera je prava pot zveličanja. V Lurdu uči malo Bernardko, kako se lepo mo'i rožni venec in sama z njo ponavlja znamenje križa in slavospev sv. Trojici. V Fátimi se razodene nedolžnim otrokom kot Kraljica presvetega rožnega venca in jih vzpodbuja, naj ga pobožno in stanovitno molijo za spreobrnjenje grešnikov, za prostost in povišanje svete Cerkve, za veliki dar miru. Sveta Cerkev pa po svojih vrhovnih poglavarjih potrjuje ta Marijina prikazovanja in razodetja in razglša njena naročila. Papeži sami so zvesti in stanovitni molilci rožnega venca in najdražji dar, ki ga poklanjajo vernikom, tudi onim iz najvišje družbe, je blagoslovljen rožni venec.

Zares je težko najti kako drugo pobožnostno vajo v življenju svete katoliške Cerkve, ki bi imela toliko potrdil in priporočil, tako od strani cerkvenega vodstva kot iz samih nebes. V tem pogledu se sveti rožni venec zaupno stavi na stran pobožnosti do presvetega Jezusovega Srca, razodete in priporočene človeštvu po samem božjem Odrešeniku, za poslednje čase.

Potrjenje in obramba vere

Pravični živi iz vere — pravi sv. Pavel. S polno pravico lahko trdimo, da je vera življenje duše in trdni temelj urejene krščanske družbe. Kjer vera umira, tam umirajo duše, tam se končuje pot

zveličanja, odpira pa se pot pogubljenja. Sam Jezus pravi: „Kdor ne bo veroval, bo pogubljen“ (Mr 16, 16).

Kristjani verujemo, da je vera božja milost, božji dar. Zavedamo pa se tudi, da se moramo za vero prizadevati, jo v sebi z ukom in molitvijo poglobljati in jo tudi izžarevati v okolju, v katerem živimo.

Kakor nihče ne more moliti, ne da bi veroval, tako tudi nihče ne more v veri ostati stanoviten, ne da bi molil. Molitev se po pravici imenuje mati vere. Brezverci bodo nehali s svojo brezbožnostjo tisto uro, ko bodo začeli moliti. Svet je zato brezveren in brezbožen, ker ne moli. Lepo je to izrazil cerkveni učitelj, ki je postavil naslednje načelo: Zakon verovanja je bil vpostavljen po zakonu molitve. Molj in boš veroval. Če vse božje darove prejmemo po molitvi, ali ne bomo po njej prejeli tudi dar vere, najpotrebnejši, najnujnejši, ki je temelj vsem drugim.

Če pa to trdimo o molitvi na splošno, velja to v posebni, po stoletni skušnji potrjeni meri o svetem rožnem vencu, tej stari, pa vedno živi molitvi, ki vero poživilja, ohranja, oplaja in utrjuje.

Slavna zgodovina rožnega venca pripoveduje o velikih zmagah krščanstva nad neverniki in krivoverci.

V našem času je mnogokje vera ogrožana. Ponekod po nasilju in preganjanju ter po brezbožni vzgoji in propagandi. Povsod pa

po modernem svetnem okolju, ki je vse potopljeno v materializem in počutnost. Za vse, ki si hočejo veliki dar vere ohraniti, bo molitev rožnega venca tudi v teh novih časih stalni vir verskega obnavljanja in poglobljanja, božje orožje zmage v življenju posameznikov in družbe.

Po svoji preprosti sestavi je rožni venec dostopen vsem, otrokom in odraslim. Po neizčrpnih globini skrivnosti, ki nam jih nudi za premišljevanje, more zadostiti tudi najbolj učenim, ako s ponižnim srcem iščejo resnico in Boga. V tem je ona čudovita privlačnost rožnega venca, da ga kristjan, ki ga je vzljubil, ni more več pustiti. Dan za dnem ga moli in premišljuje, nikoli ga ne izčrpa, nikdar se ga ne navešča. Je v resnici drag in zvest prijatelj, katerega družbe in dobre besede si človek vedno znova zaželi, ker se čuti po njej vedno znova obogatenega, prečiščenega, potrjenega v veri in zvestobi.

-
- Je rožni venec samo še lep spomin na dom, na taborišča?
  - Imajo otroci svoje rožne vence?
  - Ga po možnosti molimo vsak dan?
  - Verjemimo, da bo družinska molitev vnašala več sonca, sreče in ljubezni v naše življenje.
-

Sama preblažena Devica Marija je tista, ki nas kot dobra in ljubeča Mati po molitvi sv. rožnega venca vodi skozi nevarnosti in skušnjave življenja. Po pobožni in stanovitni molitvi rožnega venca obljublja zmago nad brezboštvom in mir Cerkvi in svetu. In mi verujemo, da je Marija srednica vseh božjih milosti, vsemogočna v svoji priprošnji pri Bogu, Kraljica sveta in Krajica miru, predvsem pa neskončno dobra Mati usmiljenja, naše življenje, sladkost in upanje.

+

Bratje in sestre! Ne dajmo se begati po dvomljivcih in omahljivcih, ki jim sveti rožni venec nič več ne pomeni, ki iščejo tudi v verskem življenju novih in negotovih potov, zapuščajo pa stara in preizkušena — v žalost Cerkve in božje Matere. Na vprašanje: ali naj še molimo rožni venec? vesele in navdušeno odgovorimo: Še, še in še ga bomo molili, sami zase in v svojih družinah, iz vere v troedinega Boga, iz vere v Jezusa Kristusa, našega Odrešenika, iz vere v presveto božjo in našo Mater Marijo, iz vere v večno življenje.

Naj nam prav verna molitev svetega rožnega venca v tem letu vere vero v dušah pogloblja in utrjuje. Naj Marija po verni molitvi rožnega venca izprosi zmago nad vsemi božjimi sovražniki, Cerkvi in človeštvu pa blagodejni mir.

Alojzij Košmerlj

Odločno pismo jugoslovanskih škofov ob „LETU VERE“

(Nadašjevanje)

Vem, komu sem veroval

5. Vera je prav tako naš ponižni in velikodušni odgovor Jezusu Kristusu, božjemu Sinu, ki nam je vse razodel o Očetu. „Vem, komu sem veroval“ (2 Tim 1, 12), pravi sv. Pavel. Kadar koli bomo v letu vere močili vero, bomo storili to z istim globokim prepričanjem, vdanostjo in ljubeznijo kakor sv. Peter v kafarnaumski shodnici: „Gospod, kam naj gremo? Ti imaš besede večnega življenja“ (Jan 6, 68).

Zares, dragi verniki, vsebina naše vere so besede večnega življenja. V njej so obsežene večne resnice o Bogu in človeku. V nji so danj odgovori na velika vprašanja, ki se jim človek kot razumno bitje nikoli ne more odtegniti, ker ga zmote, pa naj bodo še tako bleščeče, ne morejo trajno zadovoljiti. Lepo je rekel sv. Avguštin: „Nemirno je naše srce, dokler ne počije v tebi, Bog.“

Kjer ni Boga ni luči

Božji odgovor na ta vprašanja je zanesljiv in dokončen. Vera je resnica. Razlaga nam pomen človeka, sveta in zgodovine. Odkriva nam ves božji načrt s človekom, ki je ustvarjen po božji podobi in sličnosti, odrešen in poklican, da Boga spoznava in ljubi in „živi na tem svetu trezno, pravično in pobožno, pričakujoč blaženega upanja in veličastnega prihoda velikega Boga in zveličarja, našega Jezusa Kristusa“ (Tit 2, 12-13).

Z vero v Stvarnika priznamo absolutni temelj reda, pravice in miru. Nasprotno pa po besedah sv. očeta „tam, kjer ni Boga, tudi ni zadnjega pomena stvari, ni prave luči človeškemu razumu in neizpodbitne npravne norme, brez katere ni pravilno urejene človeške skupnosti“ (r. t.) Vera je poročstvo resnične prostosti in polnega dostojanstva človeške osebe.

Peter — Pavel VI.: Potrdi svoje brate

6. Naš VERUJEM v letu vere mora poleg tega biti tudi izraz našega popolnega zaupanja in posebne zvestobe sv. očetu, Petrovemu nasledniku. Papeštvo je ti sta božja ustanova, nad katero skozi vso zgodovino Cerkve posebej bedi Sv. Duh, da nezmotljivo varuje vero. Po Petru je Jezus Kristus papežu zaupal vsebino vere, da jo z oblastjo razlaga in uči. Samo Petru je rekel: „Ti si Peter in na to skačo bom sezidal svojo

Cerkev, in peklena vrata je ne bodo premagala" (Mt 16, 18)! Samo Petru je rekel: „Simon, Simon, glej, satan vas je hotel imeti, da bi vas presejal kakor pšenico; jaz pa sem prosil zate, da ne omaga tvoja vera. In ko boš ti nekoč šel vase, potrdi svoje brate" (Lk 22, 31-32). Samo Petru je po trikratnem vprašanju po ljubezni rekel: „Pasi moja jagnjeta... pasi moje ovce..." (Jan 21, 15-17).

Kar je bilo rečeno Petru, je rečeno tudi Pavlu VI. On je postavljen naslednik prvega rimskega škofa, ki je bil odveden na križ, da z mučeniško smrtjo poveljca Boga (Jan 21, 19). Od Boga postavljen učitelj vere je, razlagavec pravega koncilskega duha. Zato bomo zmeraj z veseljem hodili za njim! Uresničevali bomo pobude, ki nam prihajajo iz papeškega Rima, in ne pojdemo za samovoljnimi učitelji in upornimi „reformatorji" Cerkve, na kakršne je že sv. Pavel opozarjal svoje Kološane, ko jim je pisal: „Pazite, da vas kdo ne ujame z modrovanjem — in prazno prevaro, po človeškem izročilu, po prvinah sveta, in ne po Kristusu; kajti v njem prebiva vsa poinnost božanstva" (Kol 2, 8-9).

Pazite nanjo kakor na svetilko

V vseh viharjih zgodovine je papeštvo ohranilo vero nepokvarjeno v vsej celoti izročil naprej prihodnjim rodovom, dokler ne pride Gospod (1 Kor 11, 2) kot sodnik. Tudi Pavel VI. prenaša Pe-

trovo pričevanje: „Zakaj, nismo se oprijeli izmišljenih bajk, ko smo vam oznanili moč in prihod Gospoda našega Jezusa Kristusa, ampak smo na lastne oči videli njegovo večičino... In prav ravirate, če pazite nanjo kakor na svetilko, ki sveti na temnem kraju..." (2 Pet 1, 16-19).

Papež je zares varen in zanesljiv svetilnik. Tudi takrat, kadar brani resnično navzočnost Jezusa v sv. Rešnjem telesu; tudi takrat, kadar varuje čast Matere božje; tudi takrat, kadar opominja ljudi, da bodo za dobra dela v večnosti poplačani, za hudobna pa kaznova-

Kardinal Angelo Dell'Acqua, imenovan za kardinala letos 29. junija, ob začetku „LETA VERE" skupaj s 26 drugimi kardinali. Po vsem svetu je znan, ker je v papeževem imenu podpisoval izredno število pisem

ni v peklu. Tudi takrat, kadar brani svetost družine, dostojanstvo človeka, socialno pravico in stvar miru. Papež je tudi močan temelj edinosti svete Cerkve. On je za nas zmeraj in povsod pravo znamenje živega Kristusa.

Vera = poslušnost Bogu

7. Končno, dragi verniki, kaj nam mora še pomeniti naša vera? Tole, vidite: našo popolno poslušnost božjemu klicu in njegovi volji, ki ukazuje dobro in prepoveduje hudo. Po svoji veri moramo živeti. Kakšna nedoslednost in zabloda je, če kdo pravi: veren sem, verujem v Boga, pa kolne sveto ime Boga, skruni Gospodov dan, sovraži ljudi, jim dela krivico. Kako more kdo reči: verujem v Jezusa Kristusa, pa nedejjo za nedelja ne gre k maši in je daleč od Kristusove daritve na oltarju. Kako se more ujemati greh in Verujem? Mnogo jih je, ki govore: katoličani smo, verujemo, pa so že davno pozabili, kako se sklepa jo roke k molitvi, se nočejo cerkveno poročiti in ne kličejo duhovnika k umirajočim. Kako je mogoče ubijati nerojeno življenje, tepati zakonsko zvestobo, obenem

---

V „LETU VERE“ premišljujemo vsebino apostolske vere: „Verujem v Boga... Očeta... vse-mogočnega... Stvarnika...

---

pa trditi: verni smo!? Kaj bi rekel sv. Peter takim? Že davno je napisal hude besede: „Ti so studenci brez vode in po viharju gnani oblaki. Čaka jih črna tema“ (2 Pet 2, 17). „Živite, kakor je vredno Kristusovega evangelija!“ naroča sv. Pavel (Flp 1, 27).

Mi verniki moramo svoj Verujem moliti s tistim duhom in s tistim razpoloženjem duše, s katerim ga je molila presveta Devica na dan oznanjenja. V tistem svetem trenutku je izrazila svojo vero z besedami: „Glej dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi!“ (Lk 1, 38).

Svoj Verujem moramo izpričevati in izpovedovati z vsem svojim življenjem. Vera naj prežema naš razum in naše srce, naj kaže pot naši vesti in sveti naši volji v vseh odločitvah v življenju.

Bodo otroci znali moliti?

Starši, ali bodo vaši otroci znali moliti in živeti po veri? To je odvisno v prvi vrsti od tega, kakšno mesto boste dali veri v svojem domu. Če bo vsak kotiček vašega doma obsevala luč vere in se bodo vaši otroci, ki žive z vami skupaj življenje vere, grelj pri topl'em ognjišču božje ljubezni, potem se vam za prihodnost ni treba bati.

Zato je vaša dolžnost, krščanski starši, da storite vse, da vaši otroci spoznajo in vzljubijo velike rešenice katoliške vere. Jezus Kristus nam jih je razodel, apostoli so nam jih izročili, Cerkev jih je

pod vodstvom Petra in njegovih naslednikov učila, zakaj ti so nezmojivi učitelji vere. Resničnost naše vere so izpričali nešteti mučenci stare in nove zgodovine. O njihovi plodnosti govore cele vojske svetnikov, junakov krščanske dobrote in kreposti.

Pa še na nekaj naj vas opomnimo, dragi verniki: nič se ne bojte in ne skrivajte svoje vere v dnu srca; izpovedujte jo glasno in očitno! Samo to je v skladu z božjo častjo in človeškim dostojanstvom. Vsem skušnjavam „se uprite močni v veri!“ nas opominja sv. Peter (1 Pet 5, 9). „Mi smo sinovi svetih in pričakujemo ono življenje, ki ga Bog daje tem, ki mu nikdar ne odtegnejo svoje zvestobe“ (Tob 2, 18).

Stojte v veri!

8. Dragi Verniki! Vse slovesnosti, romanja in pobožnosti v tem letu vere naj navdihuje vera. Sv. oče zlasti želi, da se vsak dan moli vera, posebno v naših krščanskih skupnostih. Molimo zlasti za svoje brate po svetu, ki trpe zaradi vere. Za leto vere bomo natisnili umetniško izdelano besedilo apostolske vere; priporočamo vsaki krščanski družini, da ima na častnem mestu poleg križa tudi besedilo vere v okviru. Naj bo ta Vera življenjsko vodi in vsakdanja molitev vsake naše družine, da boste „prepojeni z živo in večno božjo besedo“ (1 Pet 1, 21) množili slavo otrok.

Zdi se nam, dragi bratje in se-

stre, da bi mogli vse, kar smo povedali v tem pastirskem pismu, strniti v krepke besede sv. Pavla v listu Korinčanom: „Čujte, stojte v veri, držite se moško, bodite močni. Vse naj se pri vas vrši v ljubezni“ (1 Kor 16, 13-14).

Na koncu vam vsi skupaj pošiljamo svoj pastirski blagoslov z besedami sv. Petra: „Bog vse milosti pa, ki vas je poklical k svoji večni slavi v Jezusu Kristusu, vas bo po kratkem trpljenju sam spolnil, utrdil, okrepi in postavi na trden temelj. Njemu slava in moč na vekov veke. Amen“ (1 Pet 5, 10-11).

Vaši škofje

Kardinal Alfrink (Utrecht, Holandija) je na II. vat. cerkvenem zboru, 5. novembra obsodil komunizem in njegovo brezboštvo

OB 60. LETNICE KROVANJA

Sodobni umetniki in kopisti

ARH. JOŽE PLEČNIK

Po letu 1923 so postale Brezje vsakoletno zborovališče bojnikov iz prve svetovne vojske. Tako je bilo leta 1929 tam zbranih deset tisoč bojnikov. A prostor pred cerkvijo ni bil najboljše zbirališče za množična zborovanja. Zato so dali takrat pobudo za regulacijo tega prostora. Arhitekt Plečnik je res napravil načrt za preureditev tega prostora in parka pred cerkvijo, kar se je v najkrajšem času tudi dejansko napravilo.

Zadnjič smo brali, da je po sklepu škofa Vovka bila milostna podoba Marije Pomagaj na god sv. Vida 15. junija 1947 vrnjena na Brezje na svoje staro mesto. Vse je bilo lepo in čedno, a strop milostne kapele je postal preveč okajen in tudi oltar je pričel prepe-

revati. Poleg teh vidnih napak je bilo pa pri častilcih brezjsanske Marije vedno glasneje slišati mnenje, da mora imeti milostna podoba sploh umetniško dovršenejše prebivališče kot je bila že deloma razpadajoča kapelica. Spet sta se za stvar zavzela že omenjena škof Vovk in tedaj brez dvoma najslavnejši slovenski arhitekt Jože Plečnik. Po njegovi zamisli je kapela ohranila isto velikost, kot jo je imela. Tlak je bil položen iz plošč iz bosenskega granita, ki se vse luči v njem odsevajo. Stene kapele so obložene z rumenkastim istrskim marmorjem. V kotih kapele stojijo kipi sv. Joahima in Ane ter sv. Valentina in Roka, ki so stali prej na oltarju. Strop je nekoliko višji kot prej, pozlačen in praluknjan, da se prostor zrači. Oltar je majhen kot prej, je iz be-

lega marmorja in stoji na stebričkih, ob njem stojita še dva stebrička z nevidnima svetilkama. Na pozlačenem novem tabernaklju je relief: na trti visi grozd in grozdove jagode so pristni rubini. Milostno podobo obdajajo trije okviri. Zunanji, izpod katerega sveti mehka luč, je posut z različni kamni iz vse slovenske domovine. Ob okviru sta dva pozlačena angela. Za okvirom je zlata mreža kot meglica, ki se nadaljuje na stropu: je to mehka tančica. Nad podobo se nahaja mogočna pozlačena krona. Vsa kapela in posebej oltar Marije Pomagaj izražata pristržno čistost.

Ta oltar je bil posvečen na praznik Brezmadežne 8. decembra 1954. Pod oltarjem je pa napis: *Almae Reginae ara elegans dicata Labacen Piscatore 1954*, kar se bi reklo po slovensko nekako: Krasni oltar je premilostni Kraljici posvetil škof, Ribičev (kar je domače ime škofove rojstne hiše).

Na vse obiskovalce Brezij napravi sedanja kapela in njena ureditev največkratnejši in najvspešnejši vtis.

Skušal sem dobiti podatke in popise še o različnih kopijah brezjanske Marije Pomagaj, a mi ni uspelo. Tako se morem naslanjati le na svoj nezanesljiv in samo na nekatero kraje omejen spomin.

V času med obema velikima svetovnimi vojskama se je neki slovenski Amerikanec obrnil na

sorodnika ali znanca v Sloveniji, naj mu svetuje slovenskega slikarja, ki mu bi brezjansko Marijo posnel. Svetoval mu je ta človek tedaj brez dvoma najodličnejšega slovenskega slikarja

RIHARDA JAKOPIČA

in res mu je Amerikanec naročil kopijo brezjanske Marije. Mojster Jakopič je šel večkrat na Brezje in je posnel Marijo. A Jakopič je bil impresionist in kakor je delal na stvari z veliko ljubeznijo, je bila slika bolj vizualen vtis kot to, kar navadno pod pojmom kopije razumemo. To je sorodnik ali znanec tudi v Ameriko sporočil. Amerikanec je imel sicer za Jakopičovo delo razumevanje, je sliko tudi v redu plačal, a jo vrnil, češ da njemu ni za impresionističen vizualni vtis, kajti on želi imeti pač resnično kopijo. Podpisani sem vrnjeno sliko videl, občudoval na njej vse odtenke vtisov, ki jih je napravila Lajerjeva slika na vodnega slovenskega impresionista, a tudi razumel Amerikanca, ki mu takšna „kopija“ ni odgovarjala. Kje se Jakopičeva brezjanska Marija danes nahaja, ne vem.

Gotovo je še pred Jakopičem kdo brezjansko Marijo kopiral, a ne vem imen. Ko je bila brezjanska Marija ob evharističnem kongresu v Ljubljani v stolnici, se je škof dr. Gregorij Rožman odločil, da naj ostane v stolnici vsaj njena kopija, katero je naročil izdelati akademskemu slikarju, absoventu

beograjske umetniške akademije in zlasti pozneje uvaževanemu slovenskemu umetniku

RIKU DEBENJAKU

Ta je napravil natančno kopijo, zmeril je vse razsežnosti originala in ustvaril posnetek, ki je bil na las takšen kot original. Mnogi Ljubljanci in gostje Ljubljane so molili pred to kopijo, ki je imela vedno svoje častilce.

Ko je častiti gospod

CIRIL MILAVEC

postal župnik na Vrhniki in prevzel kot dekan tudi vrhniško dekanijo, si je omislil za veliki oltar vrhniške župnijske cerkve sliko Marije Pomagaj. Delo je izročil slikarju Riku Debenjaku, ki je tako verno posnel brezjansko Marijō že za ljubljansko stolnico. Razlika med stolniško Marijo Pomagaj in vrhniško sliko je bila v tem, da je ljubljanska kopija točno v merah posneta po brezjanskem originalu, dočim je za okvir za vrhniškim oltarjem potreben dosti večji format. Za tem oltarjem so že visele slike Kurza von Goldenstein Spreobrnjenje sv. Pavla, za majnik in Marijine praznike Ogrinova slika Brezmadežne, za post istega slikarja Križanje in za junij prav tako Ogrinovo Srce Je-

---

*Na Brezjah stanuješ,
v nebesih kraljuješ,
pomagaj, Marija,
pomagaj nam ti.*

(Brezjanska pesem)

---

zusovo. Te slike so merile 193 x 406. Enako velika je morala biti zdaj slika Marije Pomagaj, kar je sporazumno z gospodom dekanom napravil slikar Debenjak tako, da plava lik brezjanske Marije na oblaku nad Vrhniko. Slika je tako ugajala, da je visela za oltarjem potem skoraj ves čas in ko smo odhajali v begunstvo, je brezjanska Marija še vedno čuvala nad župnijo gospoda Milavca.

Zgoraj sem izrazil gotovost, da je kdo še pred Jakopičem brezjansko Marijo kopiral. Gospa slikarica

BARA REMEC,

ki živi med nami v Buenos Airesu, je pozneje napravila po brezjanski Mariji načrt za klekljano žensko ročno delo, ki so ga izročila leta 1939 slovenska dekleta sv. očetu papežu.

Ne morem pa danes povedati, ali so bili številni tiski delani po originalu ali tudi po kopijah. Mnogi begunci so nosili te tiskane Marije Pomagaj s seboj od doma in jih prinesli na končne postaje izseljenstva. A že v begunstvu so nastale nove kopije. Tako je neki begunec za kapelo v Traniju naslikal brezjansko podobo, za Barletto je pa napravil gospod

MILAN VOLOVŠEK

banderno sliko. Zgoraj na oblakih je lik brezjanske Marije (podobno kot pri Debenjakovi sliki na Vrhniki), spodaj prihaja izza tipično slovenskega ozadja (kmečka hiša in kozolec) v ospredju begunska

družina z dvema otrokoma. V zborniku Svobodne Slovenije za leto 1949 je slika glavnega oltarja iz Servigliana, ki ga krasi tudi slika brezjanske Marije. Prav tako je z oltarjem iz Spittala, a poročevalec Svobodne Slovenije piše, da so bili prav vsi begunski oltarji okrašeni s slikami Marije Pomagaj. Še vedno visijo tiskani posnetki brezjanske Marije po mnogih hišah novonaseljencev v Argentini, pa tudi po drugih deželah sveta. Reči moram, da imajo tiskani posnetki isti mili Marijin izraz kot je lasten originalu. A povsod so slovenski umetniki in diletantje največ po takšnih tiskih delali tudi oljne kopije, da omenim v Argentini najprej rajnega

ki se je na več svojih kopijah trudil za čim vernejši posnetek. Ena prvih njegovih kopij je bila napravljena za božjepotno cerkev v Lujanu, kjer jo nosijo slovenski fantje v procesiji po obširnem trgu. Druga je v kapeli slovenske hiše in Koritnikove kopije ali po Koritniku napravljene so tudi po skoraj vseh cerkvah, v katerih so slovenske službe božje. Zlasti častijo Slovenci kopijo, ki se nahaja v kapeli zavoda v Adrogueju. Mladi slikarji v velikem Buenos Airesu so skoraj vsi že delali posnetke brezjanske Marije Pomagaj. V Floridi je dal č. g.

ALBIN AVGUŠTIN,

ko je bil tam kaplan, naslikati brezjansko Marijo na steklo za okno na evangelijski strani. Drugod po svetu, kjer prebivajo novo naseljeni Slovenci, razširjenost te slovenske milostne podobe najbrž za Argentino ne zaostaja. Naj omenim le Toronto v Kanadi, kjer je prva slovenska cerkev novo naseljenih Slovencev posvečena brezjanski Mariji in je na njenem pročelju njena reliefna podoba, ki jo je oblikoval največji v izseljenstvu živeči, naš kipar

FRANCE GORŠE.

Vsa ta pobožnost preseljenih Slovencev naj bo klic k sveti podobi za skorajšnjo milost, da bi raztreseni sinovi Slovenije čimprej lahko spet častili prelepi in čudotvorni primerek na Brezjah.

Marijan Marolt

Koritnik: Marija Pomagaj v Adrogué

Iz dnevnika Janeza XXIII.

Četrtek zvečer, 6. septembra (1900)

Danes je bil blagoslovljen dan, ko sem mogel narediti vse tisto, kar je hotel moj dobri Gospod. Poslal mi je močan glavobol in sem moral, čeprav se je moj drugi jaz upiral, opustiti študij, to je ubogi govor v čast svetemu Srcu, ki ga bom končal, kadar bo Jezusu všeč, itd.

To je pač dobra kazen za mojo požrešnost, da bom končno prišel do kakšnega sklepa. Glede vdanosti se mi zdi, da ni bilo slabo. Deo gratias — Bogu hvala! Pripravljen sem po njegovi dobroti, da pretrpim vse za mojega Jezusa, za tisto njegovo Srce, ki mi tako dobro hoče.

Seveda je pa to, na kar obračam v teh dneh pozornost in kar ni majhen pregrešek, ko gre za devetdnevno v čast naši Gospe, tista zmedenost, da, včasih raztresenost pri opravljanju vseh mojih molitev.

O moj Jezus, kolikšna mora biti tvoja potrpežljivost, ko slišiš, da te tako prosim milosti! Toda, dragi moj, ali je to olika? Kaj bodo rekli angeli, ki vse to opazujejo? Kaj bi

rekli ljudje, če bi tako govoril z njimi? Torej mirnost tudi tu! Molitev naj bo pač malo, pa naj bodo opravljene umirjene, vsaj tako, kot bi naredil če bi se pogovarjal z drugimi. Da bi to laže dosegel, bom bolj kot za vse drugo skrbel za notranjo zbranost. Gre vedno za navado: „Age quod agis — Delaj, kar delaš!“ Dalje naj bo jutri zadnji dan devetdnevnice, dan zadoščevanja za vso preteklost. V Marijino čast se noben sadež ne bo dotaknil mojih ustnic. O Marija, sis mihi propitia — bodi mi milostljiva!

Na splošno ni slabo. Tudi mrtvičenje požrešnosti Mariji v čast sem natančno vršil. Toda kljub temu čutim neprestano obupanost in živo nevšečnost, kadar premišlujem sam sebe kakšen sem nasproti tistemu, kar bi moral biti, kakršna sta bila v moji starosti sveti Janez Berchmans in sveti Frančišek Saleški.

O Gospod, ti vidiš moje srce z vsemi njegovimi željami. Jutri je dan, ki je posvečen naši Gospe kot deklici; zato pa zbranost, molitev in tudi sveto veselje.

Posebni zapisek iz leta 1900

V zapuščini božjega služabnika papeža Janeza XXIII. je ohranjen majhen zvezček (15,5 x 10 cm), ki ga do leta 1949 ni uporabljal. Zvezček ima tale naslov: „Sv. maše, ki jih je opravljal duhovnik A. J. Roncalli, naslovni nadškof mesembrijski, od 1. junija 1949 do 31. decembra 1952“. V tem zvezku so pa tri strani, ki so bile napisane leta 1900. Naslov pa se glasi: „Raztreseni zapiski iz različnih časov. In omnibus Christus — V vsem Kristus“. Obsegajo pa načela sv. Frančiška Saleškega glede razmerja do bližnjega; prevedena so natančno po izvornem zapisniku.

Jesu, Maria et Joseph, amores mei dulcissimi, pro vobis vivam, pro vobis patiar, pro vobis moriar! Jezus, Marija in Jožef, moja presladka ljubezen, za vas naj živim, za vas naj trpim, za vas naj umrjem! Pravila, ki jih je treba spolnjevati glede bližnjega, kakor jih je zapisal in izvrševal sveti Frančišek Saleški, ko je bil star dvajset let in je študiral pravo na vseučilišču v Padovi (1587).

I. Ne bom preziral nobene osebe in ne bom pokazal, da se je izogibam; saj bi to bil znak napuhnjene in kritičnega duha. Prav tako se bom varoval, da bi bil s komerkoli preveč prost; celo s svojimi najboljšimi prijatelji ne; saj bi to imeli za lahkomiselnost in včasih celo za nesramnost. Ne bom ne naredil, ne rekel ničesar, kar ne bi bilo urejeno; zdržal se bom posebno tega, da ne bom drugega dražil, zbadal in zasmehoval; toda vsakogar bom častil,

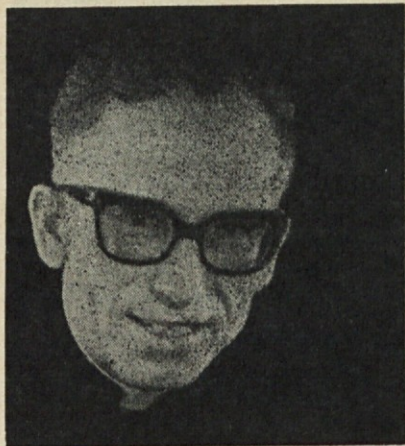
kakor zasluži in kolikor zahteva njegovo dostojanstvo. Pazil bom na skromnost, ko bom govoril malo in dobro. Saj je bolje, da bi družba, ki me posluša, še želela poslušati moj pogovor, kakor pa, da bi me bila naveličana. Če se je treba le na kratko ustaviti in ni nikogar, ki bi zadostno poživil pogovor, bo bolje, da se omejim na to, da družbo vljudno in skromno pozdravim, da le ni v tem nič rezkosti in muhavosti.

II. Z vsemi bom prijatelj, domač pa le z malokaterimi. Saj je težko imeti korist od mnogih in se ne pogubiti s pokvarjenimi osebami. Skrbel bom za ljubeznivost, tako da ne bo v njej nič narejenega; za skromnost, ki naj preganja že vsakršen videz napuha; za prijaznost, ki naj odganja daleč stran strogost; za uslužnost, ki naj si naloži kot dolžnost, da ne bo nasprotovala nikoli, razen takrat, ko bi vest to terjala; končno bom iskren brez dvojnosti, ker ljudje radi poznajo tiste, s katerimi imajo opravka, vendar pa se bom na zunan ravnanje kolikor toliko glede na osebe, s katerimi bom prišel skupaj.

III. Svoj način pogovora bom spreminjal glede na kakovost in značaj oseb. S svojimi predstojniki bom govoril tako, da bodo tako besede kakor vsebina bolj resne, ker tako zahteva spoštovanje, ki sem ga jim dolžan. Nasproti sebi enakim se bom izogibal vsakega videza pomembnosti in se bom zadovoljil s tem, da bom dober in vljuden v besedah in obnašanju.

Poslovenil dr. F. Žakelj

P. Ismael Quiles DJ,
rektor univerze Salvador

V ŽIVLJENJE IN VZGOJA ZA ^VŽELEZNO ZAVESO (VIII.)

1. Katoliška univerza v Lublinu

P. Quiles D.J. pravi: „Na Poljskem me je še posebej zanimala in sem želel od bližje poznati katoliško univerzo v Lublinu, starodavnem mestu, ki je oddaljeno od Varšave le 150 km.

Imel sem priložnost, da sem se vozil v avtomobilu argentinskega veleposlaništva. Med potjo sem opazoval podeželje.

Polja so bila še pokrita s snegom, zato malo znakov življenja.

Mogel sem tudi ugotoviti, da so majhne vasice povečini iz lesenih hišic in človek dobi vtis, da na podeželju ni nobenega napredka. Prav tako si človek lahko predstavlja iz tega, kar vidi, da se za obdelovanje polja še ne poslužujejo sodobnih tehničnih pripomočkov, in je še vse na primitivni stopnji.

To opazovanje je zelo skrajšalo

pot in smo kar naenkrat prispeli v Lublin. Katoliška univerza je na glavni mestni ulici. Lahko sem se razgovarjal z rektorjem in podrektorjem univerze.“

Vztrajnost v veri, ki jo je pokazal poljski narod, je prisilila komunistični režim, da je dovolil, da se tudi v javnosti in organizirano pokažejo katoliške kulturne tradicije in življenje. Zato je ostala pri življenju katoliška univerza v Lublinu, ki je bila ustanovljena pred 40. leti.

Marsikoga zanima, kdo vzdržuje katoliško univerzo. Vse prispevajo katoliški verniki. Trikrat na leto je v ta namen nabirka v vseh cerkvah. Poleg tega obstaja še Zveza prijateljev univerze, ki prispevajo periodične prostovoljne prispevke. Značilno pri tem je, da nekateri redni podporniki univerze nočejo biti vpisani v Zvezo prijateljev

univerze, ker se bojijo posledic režima, posebej še, če so na vidnejših mestih.

Pred vojno je imela univerza tudi pravno fakulteto, a jo je komunistična vlada ukinila. Tako sedaj obstajajo samo tri fakultete, to je teološka, filozofska in za literaturo in umetnost. Pred vojno so obstajale na Poljskem štiri teološke fakultete, sedaj pa vlada dovoli samo to v Lublinu in Visoko bogoslovno šolo v Varšavi.

Profesorje imenujejo pristojni univerzitetni organi, mora pa ta imenovanja odobriti tudi pristojno ministrstvo.

Ena izmed največjih težav, ki jih povzroča vlada univerzi, so davki. Univerza mora plačevati državi predpisane davke, in jih je ob obisku P. Quičesa bila dolžna 2 milijona zlotov (približno 50.000 dolarjev).

Na filozofski fakulteti se predava tomistična filozofija. Glede predavanj in pouka ima univerza enake težave kot vse druge katoliške vzgojne ustanove. Vlada vsak dan bolj onemogoča krščansko vzgojo mladine in vsiljuje povsod marksistični materializem in ateizem.

Od številnih katoliških srednjih šol na Poljskem pred vojno obstajajo samo štiri ali pet, in te so v glavnem za dekleta. V Lublinu pa je še posebej prepovedan verski pouk tudi v osnovnih katoliških šolah, srednje šole so pa enostavno ukinili.

2. Razgovor na ministrstvu za vzgojo

Na ministrstvu za vzgojo je patra sprejel direktor Lavky, kot povsod, zelo prijazno. Bilo je navzočih še več višjih uradnikov ministrstva, in vsi so izrazili potrebo po poznanju različnih vzgojnih sistemov. Direktor Lavky je še posebej poudaril potrebo, da morajo učni načrti upoštevati gospodarske in socialne razmere v deželi in tudi tradicijo. Biti mora na razpolago tudi dovolj finančnih sredstev za vzgojo učiteljev in profesorjev, kakor tudi za organizacijo in opremo šol.

Osnovna šola traja od sedmega do štirinajstega leta starosti. Potem ima učenec štiri možnosti srednješolskega študija: ali se vpiše na licej, ki mu potem omogoči vpis na univerzo, ali na strokovno poklicno šolo, ali triletno tehnično šolo ali pa na tehnični inštitut, kjer traja študij pet let.

Nameravajo podaljšati osnovno šolo za eno leto, to je na osem let, manjka jim pa šolskih prostorov in učiteljev. Otrokom in staršem priporočajo, da se naj ne zadovoljijo samo z osnovno šolo, ampak naj nadaljujejo s srednješolskim študijem in univerzo. Sedaj že 80% osnovnošolskih otrok nadaljuje študij na srednjih šolah.

V načrtu imajo tudi, da mora biti v bližnji prihodnosti srednja šola enako obvezna za vse kot je sedaj osnovna šola. To zahteva gospodarski razvoj dežele. Gospo-

darski razvoj dežele potrebuje več tehnikov, specializiranih industrijskih in poljedelskih delavcev. Bodoča srednja šola bi naj trajala štiri leta, tako da bi naj imel vsak mlad človek v prihodnje dvanajst let obveznega šolanja.

Ker je gospodarstvo planirano, morata biti pouk in vzgoja enako planirana. Za vsak poklic se izberejo najboljši in najbolj primerni učenci. Obstaja psihološki laboratorij, ki pomaga staršem in učencem. Poklicna izbira mora biti vedno podrejena realnim potrebam.

Prevladuje tehnološka vzgoja pred humanistično v razmerju 1:2,6. Po končani srednji tehnični šoli se lahko absolvent vpiše na katero izmed tehničnih fakultet univerze ali gre na delo v tovarno.

Glede metode pouka se lahko reče, da prevladuje aktivna metoda, ki je nekako sredi med metodama discipline in pobude.

Na vprašanje, če vsi šoloobvezni otroci res obiskujejo osnovno šolo polnih sedem let, pater ni dobil konkretnega odgovora. Prav tako so se izognili konkretnemu odgovoru glede učnih načrtov, programov in metode za v bodoče.

V zadnjem času ustanovljajo tudi kmetijske šole, ki so pa odvisne od ministrstva za poljedelstvo.

3. Poljska univerza

Pojasnila glede univerzitetnega študija je dal patru Quilesu direktor za višje šolstvo ministrstva za vzgojo. Tako je pojasnil, da je

leta 1939 bilo na Poljskem 80.000 oseb z visokošolsko izobrazbo. Od teh jih je 30.000 bilo pobitih med drugo svetovno vojno.

Ker je bila pred vojno visokošolska izobrazba usmerjena predvsem v humanistične vede, se je po vojni usmerila v tehnične stroke, ker dežela potrebuje veliko tehnikov.

Tudi visokošolska vzgoja je planirana. Pripravijo plan za eno leto, za pet let in ga imajo tudi za daljšo dobo, do leta 1980. Plani predvidevajo izbiro študentov, stanovanje v domovih, štipendije, graditev novih poslopij, priprave učnih načrtov in raziskovalno delo.

Poljska šteje 70 učnih zavodov na univerzitetni ravni, ki imajo 250 fakultet za redni študij čez dan, 55 fakultet za nočni študij in 99 fakultet za tiste, ki se hočejo samo še izpopolniti.

Slušatelji so organizirani v Zvezi študentov, ki ima svoje zastopstvo tudi v vodstvu vsake univerze. Skrbi za disciplino in ideološko vzgojo študentov.

Na državnih univerzah ni več teoloških fakultet, kot je bilo pred vojno. Država podpira samo katoliško teološko akademijo v Varšavi in krščansko katoliško fakulteto za druge krščanske veroizpovedi.

Univerze so organizirane po nemškem in italijanskem vzorcu. Pripravljajo pa reforme. Pravijo, da so nekatere stolice precej individualistične. Zdaj se jim boljše severnoameriški sistem študija, ki ne sloni toliko na tradiciji.

4. Akademija za znanost in umetnost

Ob obisku te akademije je p. Quiles imel priložnost spoznati tudi akademike Dr. Schaffa, enega največjih kulturnih delavcev na Poljskem. Je star in izkušen marksist, izšolan v Švici, Franciji in Nemčiji.

Poljska akademija znanosti in umetnosti ni ustanova „nesmrtnikov“, ampak ima praktično in aktivno funkcijo pri graditvi socialistične družbe. Je predvsem ustanova za raziskovanje, neke vrste skupščina kulturnih delavcev. Deli se na pet inštitutov in sedem sekcij.

Dr. Schaff vodi inštitut za filozofijo in socialne vede, ki se deli v dve sekciji in šteje 110 znanstvenih delavcev. Socialna sekcija se bavi predvsem s socialnimi vprašanji sodobne poljske družbe, na filozofski se pa pripravlja monografija krakovske univerze, biografski slovar iz filozofske zgodovine.

Obstajajo različne filozofske struje, tako katoliška, pozitivistična, fenomenološka in marksistična. Katoliško filozofijo predavajo samo na katoliški univerzi v Lublinu in na teoloških akademijah. Na državnih univerzah predavajo samo marksistično filozofijo.

V marksizmu samem obstajata dve struji: materialistična ali neopozitivistična, in marksizem Heglovega tipa, ki je bolj spekulativnega in metafizičnega značaja.

Veliko študirajo tudi srednjeve-

ške rokopise, ki so jih našli v frančiškanskih in dominikanskih samostanih. Pri tem delu sodeluje tudi katoliška univerza. Uradni krogi tudi pri tem študiju aplicirajo svojo „marksistično metodo“, ki pa ne more voditi do pozitivnih rezultatov.

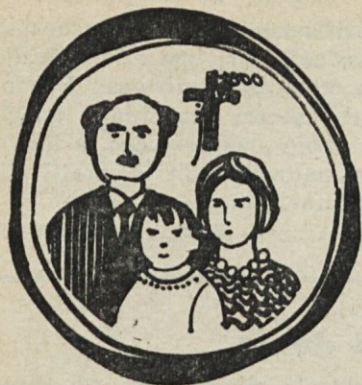
Priredil: A. Horvat

Od doma

Srečanja ministrantov. Ob koncu šolskega leta so se zvrstila po Sloveniji številna srečanja ministrantov. V frančiškanski cerkvi v Ljubljani so se zbrali ministranti iz mesta in bližnje okolice. Ministranti iz dekanije Kranj so se zbrali na planini Kofce nad Tržičem. 193 strežnikov se je pripeljalo z avtobusi. Za ministranti je kmalu prišel na Kofce ljubljanski nadškof dr. Jože Pogačnik in zanje opravil v obnovljeni kapeli sv. Janeza Krstnika mašo. Pri maši so ministranti skupaj molili mašne speve in navdušeno prepevali. Nadškof jim je v pridigi povedal zgodbo o živalih, ki kljub svoji moči in lepoti niso bile srečne, ker niso znale moliti. Mašni strežnik mora znati moliti, se domače pogovarjati z Bogom. Sonce je grelo z vso močjo, ko so vsi prejeli sv. obhajilo. — Po maši so ministranti pripravili oder, da bodo pokazali, kaj znajo. Cerkljanski ministranti so zapeli Marijino pesem, ministrant iz šenčurja je prebral svojo pesem, kranjski ministranti so se predstavili s Finžgarjevo igrico Vedež.

---

v družini

- Želja po razgovoru
- Iz očetovih zapiskov
- Družina v krizi
- Dopisujemo si: Ušli so mi

Želja po razgovoru

Reševati človekovo notranjo bridkost in stiske, razočaranje in obup — vsa ta teženja stopajo znova v ospredje in odpirajo sodobnim sociologom in psihologom nove naloge, prodreti čim globlje v človekovo notranjo stisko: spoznati smisel njegovega trpljenja, ki bi se dal verjetno v še tako težkih razmerah lahko razrešiti. Pa tudi se brez skladnosti sožitja samo večja prepad v človeški družbi — ne zadošča samo prehodni trenutek sporazumevanja v odnosu do sočloveka, med enim in drugim slojem, med skupinami — kajti, s tem se pripravljata razdor v človekovem srcu.

Na tem področju se opaža nova veja delovanja, ko je začela moderna družbena veda navezovati stike s človekom v popolnoma drugi smeri. Tako je npr. ena izmed kalifornijskih univerz poslala slušateljico sociologije, da v počitniških mesecih proučuje življenje moških, v neki zakotni pivnici v New Yorku, s sledečo nalogo: raziskati in utemeljiti, zakaj imajo nekateri moški željo obiskovati in posedati v

nočnih urah po teh mizernih pivnicah? Da bi se čim bolj poglobila v njen določeni študij, je nastopila službo barske natakariče. Kot taka je imela dovolj priložnosti stopiti v neposredni stik z obiskovavci te pivnice, govoriti z njimi in tako odkriti rešitev njej nakazane naloge v baru, ki je bil na najbolj razvpitem delu New Yorka. Njegovi obiskovavci so bili družabno nemogoči. Uspeh v njenem delovanju jo je presenečal iz dneva v dan z vedno večjimi dožitvi. Že samo njen prirojen čut in ljubezen do bližnjega ji je pomagal, da si je ob vsem

velikem fizičnem naporu ustvarila o teh „zapitih moških“ zelo značilno podobo. Skoro vsi gosti so bili do nje povsem dostojni. Le redke, neprimerne opazke je pač preslišala. Mnogi med njimi so bili resno zaskrbljeni zanjo: kaj vendar išče tako lepa, mlada in vsekakor poštena mladenka v tej nedostojni okolici? Kakorkoli so bili ti moški ubogi in nepomembni, so ji želeli preskrbeti boljšo službo v njej primerni okolici.

Omenjena slušateljica je ugotovila v teku počitniških mesecev, da so marsikateri nazori v teh zakotnih nočnih krčmah in njihovih nočnih obiskovavcih zelo pristranski in nepravilni. Tudi v tem temnem okolju obstaja neka svojevrstna „moralna“. Zelo malo obiskovavcev je prihajalo z namenom, da bi se v večji meri posluževali opojnih pijač, ali, da bi tam preživele noč. Kar največ gostov je želelo: svojo brezupno osamljenost premagati, pogovarjati se s sočlovekom, razkriti mu svojo notranjo razdvojenost z željo, da bi njegovo razgabljanje našlo odmeva. Zato so si tam našli tovariša, ki jih je razumel in znal tudi poslušati. In ta nočna, borna pivnica jim je to posredovala in nudila. Kajti mladenka, slušateljica univerze, je imela dar kramljanja in jih

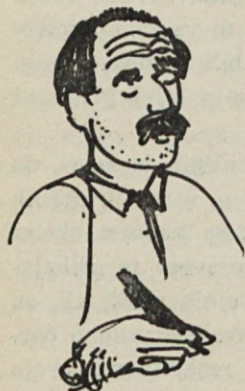

je znala vneto poslušati. Nikjer doslej še ni našla tolike človekove osamljenosti, kakor v New Yorku, v najbolj zakotnem delu mesta, tolike človeške hladnosti in mrzkosti med ljudmi, ki stanujejo v isti ulici, še celo v isti hiši. Gostj so se po razgovorih z njo čutili potolaženi, pomirjeni, srečnejši in njihova stiska se je umaknila vsaj za nekaj nočnih ur. Vse okrog nje je izpovedovalo, da je življenje v tej utrujajoči enoličnosti tako bedno, da zlahka, brez žrtev ni najti izhoda.

V središču vsega dogajanja pa je osamljen človek, od Boga ustvarjeno bitje, ki se ni znal vključiti v družino in kateremu manjka v trušču modernega sveta notranje zbranosti. Morda išče poti nazaj v pravo življenje in goji v svoji, še ne popolnoma odtujeni duši, željo po razgovoru, željo po stiku z dobrim človekom.

V smislu koncilskega odloka o lajškem apostolatu naj bi laiki usmerjali svoje prizadevanje za preoblikovanje človeka tudi na to smer družbenega okolja in sicer: „z bratsko ljubeznijo, v kateri delijo z brati življenjske razmere, napore, bolečine in s takim ravnanjem bodo polagoma preoblikovali svoje življenjsko in delovno okolje.“

Tilda E.

IZ
v
OČETOVIH
ZAPISKOV

Pavla smo krstili kar v sanatoriju. Nisva hotela čakati, da bi prišli domov; žena je še precej šibka.

Zakaj nekateri starši toliko odlašajo s krstom?

Jaz sem bil že kar nestrpen. Medtem ko je najin veliki prijatelj in odlični duhovnik g. Jože oblival Pavlovo glavo, sem doživel novo srečanje z Bogom. Da. Novega kristjana sva dala Očetu in tako obogatila zaklade najine zakonske milosti. A zdaj... še toliko manjka! Zrasti mora, biti močan, dober in pameten. Pripraviti ga bo treba za prvo sv. obhajilo in birmo; ga naučiti branja, računanja in pisanja. Postati mora možak, se poročiti in imeti otroke... Bova li poznala z ženo Pavlove otroke, najine vnuke? Ne bom kak

nadležen ded, morda prav s'epo
zaijubljen v svoje vnuke?

Potem je duhovnik priporočil
našega Pavla Materi božji. Tudi
jaz sem jo prosil, naj ga ohrani
čistega srca v svojem posebnem
varstvu; in naj mu nakloni tudi
tiste prisrčnosti, ki je je bil de'e-
žen njen Sin in jo po Njem s Cer-
kvijo uživam tudi jaz.

Slavje je poteklo prav prepro-
sto. Nekaj peciva in steklenic be-
lega vina. Deset, dvanajst oseb.
Mnogi sorodniki so bili na počit-
nicah.

In danes smo se vrnili v dragi

dom. Dolg čas nam je že bilo po
njem. Našli smo ga v najlepšem
redu in čistoči. Zadnje dni sem le
malo časa prebil v njem. Tako
prazno je bilo vse brez nje. Tako
nepotrebno vse udobje, tako h'ad-
ni prostori...

Med povratkom se mi je spro-
stila misel:

„Odšla sva dva. Vračamo se
trije.“

„Kako dober je Bog!“ je odgo-
vorila tiho. Opazil sem, da je ime-
la vlažne oči.

(José M. Pérez Lozano:

„Diario de un padre de familia“)

Družina v krizi

Oče Laburu je imel v mesecu juliju po televiziji ciklus predavanj
pod naslovom „Družina, osnovni steber družbe“. Vedno znova je pou-
darjal pomen družine v današnjem družbenem redu. Toda tudi on je
ugotavljal, da je zakon v krizi in da je ta kriza najgloblja in najbolj
razširjena socialna bolezen sedanje dobe.

Pri tem sem se spomnila na dva primera, katera imamo pravzaprav
vsi priložnost večkrat videti in doživeti.

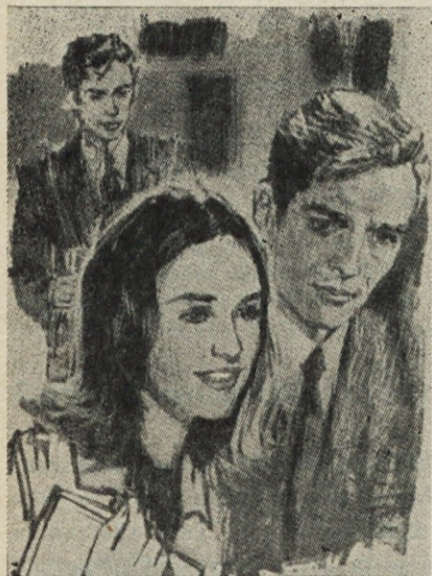
Prvi: otroci so se „igrali družino“. Nežika je bila mamica, Franci
očka, ostali otroci pa „otroci“. Všeč jim je bila ta igra. Ves popoldan
so se igrali in imeli pri tem mnogo zabave.

Drugi: starejši, dorasli, so se prav tako igrali „poroko“. Ženin in
nevesta sta resna sedela na hlođu ob tabornem ognju, ostali pa so pre-
pevali pesmi, kakor se na „ohceti“ spodobí. Tudi oni so se zabavali.

Otroci se torej radi igrajo poroko in družino in to v vsaki dobi.
Zato se mi je pri branju statistike nesrečnih zakonov in družin nehote
vrnila misel, da mladi ljudje tudi pravi zakon vzamejo igraje. Šte-

vilo ločenih zakonov je zadnja leta izredno narastlo. V Severni Ameriki se letno razide 34% zakoncev, v Boliviji 30% v Braziliji 20% itd. Edino v Franciji je število ločitev zadnja leta padlo. Nismo lahko upravičeno vznemirjeni?

Kje je vzrok temu pojavu?

Mislím, da je vzrok tako visokemu številu nesrečnih zakonov v tem, da je mladina vse prema'lo pripravljena za tako važen korak. Premalo resnosti, prema'lo pogleda in prevelika naglica pri izbiri zakonskega druga ne more privedsti do drugega, kot do krize, ki je včasih večja, včasih manjša.

Tudi zunanji vplivi, kakor knjige, gledališče, filmi in televizija gotovo izpodkopavajo mladostniku tla, kadar nima svojega značaja pripravljenega za vstop v sedanjo družbo. Prosta ljube-

zen, — od marsikaterega zdravnika in psihologa zagovarjana — zaneti nemir v dušah teh mladih ljudi. Zato nekateri od njih podležejo napačnemu sloganu kot „življenje je treba uživati“ ali „zakaj naj si naprtno odgovornost, če si je ni treba“ itd.

Že v sklenjenem zakonu pa je pogost vzrok krize predvsem nerazumevanje med zakoncema, ali pa slabo, nevljudno ali celo grobo medsebojno obnašanje.

Ali starši lahko našim otrokom pomagamo, da jih obvarujemo teh težkih doživetij? Mislim da.

Najprej si moramo predočiti, da je zakon poklic in ne igra. Zakon ne sme biti pusto'ovščina, v katero se mož in žena vržeta, da preizkusita svojo srečo. Ker je torej zakon poklic, se moramo nanj prav

tako pripravljati kakor na vsak drug poklic. Če zdravniški, inženirski ali katerikoli drugi poklic zahteva toliko in toliko ur intenzivnega študija, zakaj posvetimo potem zakonu, ki je vendar najvažnejši poklic za vsakega posameznika, tako malo časa?

Kakor se nam čudno zdi, je vendarle res, da otroka za zakon prične pripravljati že v zgodnji mladosti, ko v njem pričnemo vzbujati ljubezen do bližnjega, plemenitost, potrpežljivost, trdno voljo in odpo ved. Nada jujemo v kasnejših letih, ko ga spremljamo po njegovi razvojni poti, ko mu nakazujemo pravi pomen in vrednost ljubezni. Posebno važna doba je zopet od 14—18 leta, ko moramo mladostniku odpreti pravi pogled v življenje, njegov začetek in njegov smisel. Vendar pa moramo tedaj naš pouk prilagoditi vsakemu posebej, upoštevajoč družbo, v kateri se giblje, spol, starost itd.

Ko naši otroci prekoračijo 20. leto, si navadno že izberejo poklic in si prično iskati življenjskega druga. Starši jim lahko radi svoje izkušnosti pravilno predstavimo, kako ogromne važnosti je pravilna izbira za zakon, kako veliko poslanstvo ima zakon in zato tudi tako velike odgovornosti. Predvsem pa jim moramo dopovedati, da zakon ni družba dveh mladih ljudi za omejeno dobo, temveč, je zveza dveh oseb za vse življenje, kljub neprijetnostim, nepredvidenim težavam ali celo nesrečam. Mladi človek mora poznati dolžnosti, katere si naloži ob vstopu v zakon, poznati pa mora tudi lepote in zadoščenje, katere prinaša lepo urejeno družinsko življenje.

P. José M. Miranda lepo pove v svoji knjigi Trije za zakon: „Posebno materin nasvet je potreben. Ona je učiteljica in zdravnica življenja, ki že od daleč začuti probleme svojega otroka. Za vsak primer najde rešitev, ki je vedno najboljša za njenega otroka.“

Torej — sreča naših otrok je v veliki meri odvisna od nas. Smo pa starši vedno zmožni pomagati jim? Kadar ne najdemo poti, ali pa kadar naš otrok noče slediti našim nasvetom — ne smemo popustiti. Vztrajajmo z željo, da prične s temeljito pripravo za zakon, katero lahko dobi v raznih organizacijah. Me matere pa ga moramo izročiti božjemu varstvu.

P. D-ova.

Deževen nedeljski popoldan. Po kosilu, medtem ko je pospravljajenje, sem bral časopis. Pa me je premagal spanec. Ko sem se čez pol ure prebudil sloneč na mizi, je vladala v hiši tišina.

So šli v spalnico? — Ni jih. Na verandi tudi ne. Nikjer. Žena je odšla na obisk k sorodnici.

Sam?

Da, sam!

Dolgčas mi je. Hotel sem jim pripovedovati o Krvavcu, o Grintovcu, o naših vaseh, o življenju tam doma.

Tako se mi godi: med tednom služba, ob sobotnih večerih sama z ženo, v nedeljo popoldne sam. Oh, tako strašno sam...!

In pkiv nič ne vem, kam so šli. Zdi se mi, da sem kakor Bog, ki je zaspal in se zbudil brez stvari.

V uho mi zabrne: starši morajo vedeti, kje so otroci! Kako boš pa vedel, ko nihče nič ne pove! Gredo in pridejo kdaj ponoči. Če jih trdo primem, je joj v hiši. Vsi so bolj gostobesedni kot jaz in vsi so bolj „vivo“. Tisoč opravičil in resnih potov, ki so „morali biti izvršeni.“ Prepričal sem se, da lažejo.

Kaj storiti? Za njimi ne morem; utrujem sem in tudi pametno ne bi bilo. Dorastli in napol dorastli so.

Naj samevam še nadalje in premišljam, kako je včasih bilo tam doma? Z očetom smo šli po polju

in gledali, kako zori pšenica, kako cvete krompir, kako otava odganja... Bilo je lepo. Tu pa nimam pšenice... tu nimam ničesar!

Nazadnje še otrok ne.

Zakaj sem se gnal za hišo, zakaj sem stradal, zakaj se mi ključiči telo od naporov? Kaj mi danes koristi lepa hiša, kaj konfort, ko pa sem sam?!

Kje so? Kje hodijo? Kaj delajo? Spat pojdem.

Oh, zakaj so odšli...? Kdo je kriv...? Svet? Cesta? Mati? Jaz? Oba?

Prigovarjala sva jim, naj gredo v Slovensko hišo ali v krajevni dom. Niso marali.

Ko so bili še otročji in so se drli po hiši, jih je mati spodila na cesto, da so se ji ušesa ohladila. Zdi se, da jim je cesta kmalu postala všeč. Začeli so govoriti po tukajšnje in lep slovenski jezik jim je bil prav malo mar. Moje besede o lepoti naše zemlje, o našem lepem življenju tam doma so začela padati v prazno. Smejali so se mi. Takrat sem rahlo občutil neki nered, toda menil sem: otroci so im ko dorastejo, bo drugače. Drugače? Seveda je, pa še kako!

In meni je dolgčas, ož, tako silno dolgčas!

Povej mi, prijatelj, kaj storiti? V tem me vendar ne boš pustil! Svetuj mi!

-OV.

12. Poglavje: Dotatek k „Povesti duše“ Male Cvetke

(Po spomilih napisale
redovne sestre po smrti
redovnice)

„Za dušo je zelo važno, da se v tem življenju močno vadi v ljubezni do Boga; tako se hitro použije. Ne bo ji treba biti dolgo tu doli, prav kmalu bo odšla gledat Boga iz obličja v obličje.“ — Sv. Janez od Križa.¹

„Premnoge strani te povesti se ne bodo nikdar brale na tej zemlji...“ Te besede je izrekla sveta Terezija Deteta Jezusa in mi jih moramo za njo le ponavljati. Na zemlji je namreč trpljenje, ki se ne sme razodeti, že tu, kajti Bog sam si je ljubosumno pridržal pravico, da razodene njega vrednost in veličino v nezastrem gledanju v nebesih, ki bo odgrnilo vsa zagrinjala.

Skoraj vse trpljenje, ki ga je moralo nositi rahločutno srce božje služabnice, je bilo trpljenje te vrste. Mnogim se morda zdi, da je bilo njeno življenje na zemlji obdano od smehljajev in tople nežnosti, da je bila deležna le prijetnih žarkov pomladnega sonca, nikoli pa ni doživela jesenskega deževja in ledenih zimskih sap.

— — —

Sveta Terezija Deteta Jezusa je na zemlji veliko trpela. Nekaj dni pred smrtjo je sama želela, da se to po njeni smrti pove dušam. Prepričana je bila, da bo prav pečat križa v njenem življenju za mnoge dokaz, da je njeno poslanstvo pristno.

Prepričana pa je bila tudi, da ni bila sprejeta za žrtev usmiljene božje ljubezni zaradi tega duhovnega mučeništva, ampak ker je čutila, „kako njeno dušo preplavlja morje neskončne nežnosti božjega srca.“ Svetnica je sicer resda glede na nekatera, v božji službi ne ravno velikodušna srca dejala, da pomeni dati se Ljubezni kot žrtev, pripraviti se na vsakovrstno trpljenje,² ker pravi, da „ljubezen ne more živeti brez žrtev“.³ Vendar pa je neko drugo po popolnosti hrepenečo dušo, ki je trepetala pred križem, bodrila: „Zakaj se bojite dati usmiljeni Ljubezni za žrtev? Če bi se dali božji pravičnosti za žrtev, bi bil vaš strah upravičen. Usmiljena ljubezen pa bo ime-la sočutje z vašo slabostjo, ravnala bo z vami nežno in usmiljeno.“

„Kraljična“ brez očeta

Vemo, koliko je Terezijo stala ločitev od očeta, ki jo je tako nežno ljubil, in od doma, kjer ji je življenje potekalo tako srečno. Morda bi kdo mislil, da ji je bila ta žrtev zelo olajšana, ker je v Karmelu našla svoji dve starejši sestri, zaupnici svojega srca. A bilo je ravno nasprotno! To dejstvo je bilo za mlado postulanko priložnost za najobčutnejša samopremagovanja.

Ker sta v samostanih samota in molk, je mogla biti s svojima se-

strama samo v urah razvedrila. Ko ne bi tako ljubila samopremagovanja, bi lahko pogosto prisedla k nji-ma. Toda „ona je iskala najrajši družbo tistih sester, ki so ji bile najmanj všeč.“ Tako se je moglo reči, da se ni vedelo, če ima svoji dve sestri rajši kot ostale.

S Pavlino ni mogla ne hotela govoriti

Kmalu po vstopu je bila dodeljena kot pomočnica sestri Agnezi Jezusovi — svoji nežno ljubljeni Pavlini —, za delo v obednici. To je bilo zanjo vir novih žrtev. Terezija je dobro vedela, da je bila prepovedana vsaka nepotrebna beseda, zato si ni nikdar dovolila najmanjše izjeme. „O mati moja,“ je dejala nekoč pozneje, „koliko sem tedaj prestala!... Nisem vam smela zaupati svojega srca in mislila sem, da me ne poznate več...“

Pet let je trajal ta junaški molk. Tedaj pa je bila sestra Agneza Jezusova izvoljena za samostansko predstojnico. Tisti večer po izvolitvi je Tereziji verjetno srce igralo od sreče ob misli, kako bo odslej z vso prostodušnostjo lahko govorila s svojo „mamico“ in ji kot nekoč zaupala svoje srce. A Bog je dopustil, da je bila od vseh redovnic prav sestra Terezija najmanjkrat pri materi priorici.

Njen nadnaravno usmerjeni duh ji je nekaj let pozneje narekoval besede, da se čuti „srečna, ker umira v rokah druge predstojnice, ker se tako lahko bolj vadi v duhu vere v avtoriteto.“

Kaj naj še čakam?

Mala svetnica je hotela živeti Karmelsko življenje z vso tisto popolnostjo, ki jo je zahtevala sveta reformatorka. Pri opravkih, ki niso zaposlila vse njene pozornosti, je zato kar nagonsko hitela z mislijo k Bogu. Ko je nekoč neka novinka stopila v njeno celico, je vsa začudena obstala ob nebeškem izrazu na Terezijinem obrazu. Bila je pri življanju in vendar je bila hkrati kot potopljena v globoko zamaknjenje.

„Na kaj mislite?“ jo je vprašala mlada sestra. „Premišlujem očenaš,“ je bil njen odgovor. „Kako sladko je vendar klicati Boga z imenom Oče naš.“ In pri teh besedah so se ji v očeh zalesketale solze.

„Ne vem, kaj bom imela v nebesih, česar nimam že sedaj na zemlji,“ je dejala nekoč. „Videla bom Boga, to je res. A da bom pri njem, to sem že tudi na zemlji neprestano.“

V ognju ljubezni

Použival jo je plamen ljubezni. Takole pripoveduje sama:

„Bilo je nekaj dni potem, ko sem se darovala usmiljeni Ljubezni. Prav sem začela v koru moliti križev pot, sem se nenadoma začutila ranjeno od silnega ognja. Mislila sem, da bom umrla. Ne znam si razložiti tega dogodka. Ne najdem primere, da bi pokazala silo tega plamena. Bilo mi je, kot da me neka silna moč vso potaplja v ogenj. O, kakšen ogenj, kakšna sladkost!“

Ko jo je predstojnica vprašala, če je bilo to njeno prvo zamaknjenje v življanju, je preprosto odgovo-

nila: „Mati, to se mi je zgodilo že večkrat. Zlasti v noviciatu sem bila nekoč cel teden kot odmaknjena svetu. Ne znam prav povedati, kako je bilo. Zdelo se mi je, kot bi živela v izposojenem telesu. Vse stvari na zemlji so se mi zdele pokrite s tančico. Ni me žgal naravni ogenj. Lahko sem prenašala njegovo sladkost in zato tudi nisem upala, da se bodo moje telesne vezi strgale pod njegovo silo. Tokrat je bilo pa drugače. Če bi trajalo zamaknjenje le minuto dlje, da, le še sekundo, bi se moja duša ločila od telesa. A žal sem se spet znašla na zemlji in že v istem trenutku mi je tudi duhovna suhota spet zajela dušo.“

Še malo, nežna žrtev ljubezni! Božja roka je sicer odmaknila ognjeno kopje, a rana je smrtna!

Zaradi tega tesnega združenja z Bogom si je sveta Terezija Deteta Jezusa pridobila veliko gospodstvo nad svojimi dejanji. Na vrtu njene duše so se razcvetele vse kreposti.

Ne smemo pa misliti, da je bilo to veličastno razcvetanje nadnaravnih lepot kar brez naporov.

„Mala cvetka“ sad ostrega trnja

„Na zemlji ni rodovitnosti brez trpljenja, brez telesnega trpljenja, notranjih muk in preizkušenj, poznanih le Bogu ali pa znanih tudi ljudem. Če se nam ob branju življenja svetnikov zbude pobožne misli ali pa velikodušni sklepi, ni zadosti, če na kakršenkoli način izziramo svoje občudovanje do pisatelja, kot to storimo ob branju posvetnih knjig. Storit moramo več.

Pomislimi moramo, kako drago so ti svetniki morali plačati nadnaravno dobro, ki ga v nas pobude.“⁵

Če torej danes naša „mala svetnica“ tako čudovito preobraža srca, če dela takšna čuda na zemlji, potem upravičeno sodimo, da je vse to morala kupiti za isto ceno, za kakršno je Jezus odkupil naše duše — za ceno križa in trpljenja.

Njen boj same s seboj gotovo ni bil njeno najmanjše trpljenje. V ničemer ni popustila zahtevam svoje močne in ognjevite narave. Že kot otrok se je navadila, da se ni nikdar pritoževala ali opravičevala. V Karmelu pa je hotela biti naravnost dekla svojim sosestram.

Ubogala je vse brez razlike

V tem duhu ponižnosti si je prizadevala biti pokorna vsem brez razločka.

Bila je že bolana, ko se je samostanska družina nekega večera zbrala v kapelici Srca Jezusovega k petju. Čeprav je bila služabnica božja od vročice že vsa oslabela, se je kljub temu privlekla do kapelice. To jo je tako zmučilo, da je morala takoj sestiti. Neka sestra ji je namignila, naj vstane. Ubogala je in kljub utrujenosti in težavnemu dihanju stala do konca pobožnosti.

Sestra bolničarka ji je svetovala, naj bi se vsakdan četrte ure sprehajala po vrtu. Ta nasvet ji je bil kot ukaz. Ko jo je nekoč neka sestra videla, kako težko hodi, ji je rekla: „Za vas bi bilo vsekakor boljše, če bi počivali. V takšnem stanju vam sprehajanje gotovo ne koristi.

Samo utrudite se, to je pa tudi vse!“ „Res je“, je odgovoril ta otrok pokorščine, „toda veste, kaj mi daje moč? Sprehajam se za nekega misijonarja. Mislim si, kako je tam daleč kje kak misijonar ves izčrpan od apostolskih poti. Da lajšam njegovo utrujenost, darujem Bogu svojo.“

Ponižanja je celo iskala

Svojim novinkam je dajala čudovite zglede samoodpovedi.

Ob smrti matere Genovefe svete Terezije, ustanoviteljice Karmela v Lisieuxu, so nam naše družine in samostanski delavci poslali lepe šopke cvetlic. Terezija jih je lepo razmestila. Kar ji neka laična sestra pravi: „Se pozna, da so tile veliki šopki dar vaše družine; cvetlice revnih ljudi se pa komaj vidijo.“ Prijazen smehljaj je bil edini odgovor svete karmeličanke. Takoj je šopke revežev postavila v prvo vrsto, čeprav bi zdrav okus zahteval vse kaj drugega.

— — —

- 1) Živi plamen ljubezni, I, 34.
- 2) Celotna misel svetnice je zadostno razložena v delcu: „Petit Catéchisme de l'Acte d'Offrande de Sainte Thérèse de l'Enfant-Jésus á l'Amour miséricordieux.“
- 3) Hoja za Kristusom, III. pogl. 5, 7.
- 4) 14. junija 1895.
- 5) Dom Guéranger, Anné liturgique: praznik svetega Avgustina, 28. avgusta.

Bo še

Prevedel p. L.
Kukovića DJ

- Anketa XX.
- Dnevnik Ane Marije
- Danijelove zgodbe.
- Trije za zakon

Anketa XX

Anketa se bliža koncu.

Pred nami so anketni listi zadnje skupine ki jo sestavljajo *fantje med 25. in 29. letom in dekleta med 21. in 25. letom starosti*. Ta skupina je označena s črko E. in je številčno najšibkejša; sega pač v leta ko se večji del že poslavlja od samskega stanu in tudi od prijetne pravice, stati pod zavetjem, ki ga mladini daje ravno mladost, lepo ob strani in motriti delo drugih. Vstopajo hote ali nehote v dobo dejanj in odgovornosti.

Skupina E obsega odgovore:

5 fantov	(36%)
9 deklet	(64%)
14 skupno	(100%)

Od vseh *stanuje sam zase le 1 anketar*, vsi ostali živijo še pri starših; družina pa ima *lastno hišo v 12 primerih*.

V šolo hodita 2 anketarja; akademski naslov imata 2 anketarja; v službi je 11 anketarjev. Slovensko govore doma v 13 primerih in mešano v 1.

Znajo pa tele jezike:

Slovensko bere in piše:	14	odgovorov
Špansko	13	„
Angleško	2	„
Nemško	1	„
Italijansko	1	„

Med Slovenci si je izbralo prijatelja 11 anketarjev, 1 ima za prijatelja Argentinca in 1 Danca.

K nedeljski maši hodi redno 13 anketarjev te skupine, spoveduje pa se v slovenščini 10 fantov in deklet.

Da moli zjutraj jih je izjavilo 9, zvečer jih moli redno 13 od teh 10 rožni venec. Pri jedi moli 11 anketarjev.

K slovenski sv. maši hodijo takole: Televiziji posvete naslednje ure:

1 krat na mesec	5	Ne gleda TV	8	anketarjev
2 krat na mesec	2	1-5 ur tedensko	3	„
3-4 krat na mesec	3	6-10 „ „	1	„
nikoli	4	ni odgovoril	1	„
skupno	14	skupno	14	„

V kino zahajajo takole:

Ne hodi v kino	3	anketarji
1 krat mesečno	7	„
2 „ „	2	„
večkrat	2	„
skupno	14	„

Na vprašanje, koliko slovenskih

knjig si prebral lani, odgovarjajo:	
3 knjige je prebral	1
do 6 knjig je prebrala	6
do 10 knjig sta prebrala	2
več kot 10 knjig je prebral	1
niso odgovorili	4
skupno	14

Berejo pa naslednje slovenske in argentinske revije in časopise:

<i>Slovenske</i>		<i>Argentinske</i>	
Svobodna Slovenija	6	* Clarín	4
Duhovno življenje	4	Selecciones	3
Oznanilo	4	* La Nación	2
Kat. misijoni	2	Criterio	1
Vestnik	2	Claudia	1
Tabor	1	* La Razón	1
Mladinska Vez	1	Nuestro hijos	1
Glas kult. Akcije	1	Esquiú	1
		Patoruzú	1
		Cruz de Sur	1
		Meridiano	1

*) Dnevnik i so označeni z zvezdico.

Trije anketarji omenjajo, da berejo poleg naštetih še: Tehnične revije (1), medicinske revije (1), angleški časopis „Herald“ (1).

Ob gornjih odgovorih ima človek neprijeten vtis, da približno polovica naše mladine ne vidi ne take ne drugačne revije ali časopisa po vse leto, da o izbiri čtiva niti ne govorimo. Vendar če kdo, zasluži tukaj opomin naše mladinske organizacije ki bi morale skrbeti z navetom in vzgojo, da bi mladina brala več in bolje.

Zarko

MICHEL QUOIST

Dnevnik Ane Marije

Cetrtek, 16. novembra

Neverjetno. Skoraj ne morem verjeti. Končno sem le storiła ta korak. Danes popoldne sem opravila življenjsko sv. spoved. Sla sem h gospodu župniku, da bi ga prosiła kdaj lahko pridem.

„Kar takoj,“ mi je odgovoril.

Ustrašila sem se in se začela umikati. „Ni sem pripravljena,“ sem zašepetala.

Nasmehnil se je in mi odgovoril:

„Nič zato, pomagal ti bom.“

Zmoljla sem spovedno molitev. Premišljevala sem, kje naj bi začela, pa ni bilo potrebno. On me je spraševal, jaz sem odgovarjala. Dolgo časa sem iskala samo sebe in pozabljala druge. Vse kar je motnega in nečistega v meni, proti čemur se borim. Svoje deo, ki sem ga slabo opravljala, za Gospoda, za katerega sem se tako malo trudila.

Bolj pogosto se moram spovedati. Obtožiti se moram dejanj, ne le skušnjav in teženj. Prej sem mislila: Greh je greh zato, ker je nekaj, kar je prepovedano. Sedaj vem, da je greh pomanjkanje ljubezni. Ko mi je duhovnik dal odvezo sem iskreno prosila Gospoda, naj mi pomaga spremeniti moje življenje. Srečna sem.

Sobota, 25. novembra

Mama mi je dovolila, da sem šla v Mladinski dom, ker je Tone obljubil, da me bo zvečer spremil domov. Predvajali so skioptične slike iz več dežel, posebno še iz zaostalih, da bomo spoznali revščino. Tukaj ni bilo kakor v turistični propagandi. Še mlada privlačna učiteljica nam je predvajala in razlagala diapozitive. Najprej nam je govorila o zaostalosti in revščini na splošno. Groza me je, če pomislim, da sta dve tretjini človeštva preslabo hranjeni, da milijoni ljudi nimajo zadostne obleke, so nepismeni in umirajo mladi za različnimi boleznimi. Kar me je najbolj pretreslo so bile fotografije, posebno tista, na kateri so se videla zasilna bivališča v Limi. Najznačilnejše med njimi je „Kup“ ali „Gora smeti.“ Na velikanskem kupu odpadkov živi 4000 ljudi. Hranijo se s tem kar najdejo po zabojih za odpadke. Brskajo po smeteh in prodajajo kar se pač prodati da. Zdelo se mi je, da je ta fotografija podoba današnjega gnusnega sveta. Tako kakor teh 4000 ljudi, ki se hranijo z odpadki so na svetu milijoni in milijoni ljudi, ki se morajo zadovoljiti s tem, kar odvržejo privilegirani. Tudi jaz sem med temi.

Ta večer sem odprla oči in spoznala pošastno krivico. Nikoli ne bom pozabila pogleda na uboge, ki žive na kupu smeti. Skupina iz Emausa, kakor jih ustanavlja „oče Pierre“ se je naselila na „Kupu“, da deli življenje in trpljenje z najbednejšimi, da vzbuja vest in priča. Te skupine so sestavljene iz brezdomcev, potepuhov in postopačev, ki večkrat najdejo veseleje do življenja, ko se dajejo drugim. „Oče Pierre“ pravi: „Človek se more odrešiti le, če je sam drugim odrešenik.“ Da jim pomagajo živijo med temi ljudmi prostovoljci, ki so razumeli, da je najgloblja ljubezen lajšati trpljenje drugih. V predmestju Lime živijo tudi „Lastovke.“ To so švedska dekleta, prostovoljke, ki so odprle zavetišče za družine, da jim pomagajo. Same so izprosile denar za potovanje. Na švedskem organizirane skupine zbirajo smeti, prodajajo star papir, krpe, železne odpadke in jim pošiljajo izkupiček.

Še dobro, da je tudi mnogo ljubezni, ki stoji nasproti strašni sebičnosti ljudi.

Ko so prižgali luč, sem imela solzne oči, vendar me takrat ni bilo sram, da sem jokala. Vsi, celo fantje so molčali. Bila sem vesela, ker me je Tone spremljal domov, vendar skoro nisva govorila. Tudi on je bil

pretresen. Zvečer sem se morala premagati, da nisem sanjarila o „Lestovkah“ in si predstavljala, da sem med njimi. Z Aleksandrom sva se pogovarjala o fotografijah iz Peruja. Rekel mi je: „Zakaj ne postaneš potepuhinja kakor one, ti ki imaš take človekoljubne ideje.“

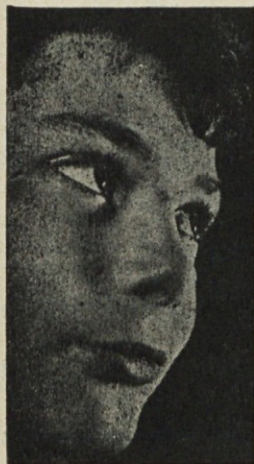
„Zakaj pa ne,“ sem mu odgovorila. „Dejala bi za ubožne, živela med njimi, lajšala bi njih trpljenje.“

„Preveč ceniš svojo udobnost. Ti bi postala lahko le salonska potepuhinja.“ Izraz „salonska potepuhinja“ me je ranil. Potem sem premislila, ni se motil. Preveč zahtevam zase, čeprav imam vsega dovolj.

Gospod pomagaj mi, Ti veš, da hočem da bi bilo moje življenje lepo in koristno. Naredi me radodarno. Zmanjšaj mojo sebičnost, ki kljub moji dobri volji in navdušenju priraste na površje. To noč, Gospod, te prosim za svet, za vse človeštvo, posebej še za trpeče. Očka, varuj me! Hočem, da si ponosen na svojo hčerko.

Bo še

Prisedila M. M.

MICHEL QUOIST

Danijelove zgodbe

1. MAREC. Počitnice. A v tej puščavi ne najdem nikakega razvedrila.

Pravkar sem se potepal s Petrom. Srečala sva Andreja, ki je šel k nekemu duhovniku po gramofonske plošče. Spremila sva ga. Ta duhovnik je nekaj posebnega. Navihano me je pogledal in dejal: „Ti si iz posebnega testa, zato si mi všeč.“ Tudi on je meni všeč.

PUSTNI TOREK. Po vsej hiši diši po cvrtju. Sijajno. Krofov ne bo manjkalo.

Peter in Punčka sta se našemiła. Peter za cow-boya, Punčka pa za ciganko.

Jasno sem videi, a le za hip. Ni se našemiła, saj bi ne bila več moja Jasna.

3. MARCA. Ker od Jasne nimam nobenih novic, sem sklenil poslati ji pismo. Spisal sem ga že štirikrat a ga vsakokrat strgal. Bojim se, da bi me imeła za neumnega. Mnogokrat sem jo srečal s trdnim namenom, da jo ogovorim in sem imel vse dobro premišljeno; a ko sem bil pred njo, se je vse podrló v meni. Navsezadnje sem pravi tepec. A nihče ne ve, koliko trpim. Rad bi se zjokal, a ne morem...!

O Jasni bom govoril z Jožetom.

8. MARCA. To pot so me pa ujeli. Od drugega trimestra sem sam podpisoval spričevała. Doma sem pa rekel, da jih zadnja dva trimestra ne dobimo. Nadzornik je to odkril in sedaj bodo klicači očeta. Cela polomija.

9. MARCA. Ko sem prišel domov, sem že po obrazih spoznał, da je prispelo pismo iz šole. Pri kosilu je bilo še vse mirno. Kar naenkrat pa se je začelo. Na vprašanje sem zafrkljivo odgovoril in prejel od ata mojstrsko zaušnico.

Mama je jokala, oče je vpil in tolkel po mizi: „Tega je konec. Pođjem ga, naj gre delat.“

Da je bila slika popolna, sta začela jokati še Janez in Punčka. Jaz se sprašujem: Je treba toliko zdrahe zaradi stvari, ki jo deła večina fantov?

Tukaj, dragi Danijel, se ne strinjani s tabo. „Večvna“ fantov ne ponahčta očetovih podpisov. Tudi to ni prav nič junaško.

11. MARCA. Kazen v šoli. Zaradi ponarejanja podpisov tri dni ne smem v šolo.

15. MARCA. Te tri dni je bil doma popoln mir. Ko sem se vrnil v šolo, so me tovariši sprejeli kot junaka.

17. MARCA. S Pavlom in Petrom smo pri Andreju poslušali jazz glasbo Sidney Becheta. Pavel se je kar tresel, skakal in se zviral, tako ga je prevzel ritem. Andrejeva babica je vsa prestrašena prišla mirit, pa ji je Andrej rekel: „Nič se ne boj, saj smo vsi potomci opice.“ Obrnila se je in še zamrmrała: „Saj menda res...“

28. MARCA. Ravnokar sem na radiu hotel poslušati jazz, ata pa „Carmen“. Rezultat: prepir in pridiga o „glasbi, ki razbija ušesa in pamet.“

Ata me ponovno ne razume. Mi, mladi, potrebujemo na nek način izraziti našo mlado moč. Kako je vendar sijajno prepustiti se ritmu. A on? Nekaj časa spremlja svojo "Carmen" in si požvižgava, nato se negibno v naslonjaču preda užitku. Priznam. Za zaspati je njegova glasba odlična.

Gotovo si že opazil, kako pogosti so Danijski prepiri s starši. Njegova mama je preplašena: „To ni več moj fant.“ Res je. Danijel odrašča in se uči živeti samostojno. Ne presodá pa pravilno svojega položaja. Stvarje ima za „stare“ in jim vedno nasprotuje.

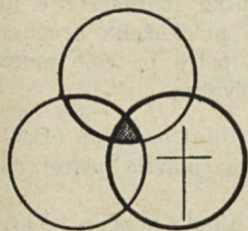
Kasneje mu bo mnogokrat žal, da je tolikokrat spravil mamo v jok.

Priredil A. M.

Se bo nadaljevalo

Trije za zakon

(On, ona in Bog)

So ljudje, ki denar preklinjajo, drugi pa časte; nekateri ga iščejo, drugi se ga pa izogibajo. Francoski jezuit in jezikoslovec D. Bohours je dejal: „Denar je odličen služabnik in slab gospodar.“

Kaj tebi pomeni denar? Bi bil rad bogat? Zakaj? Zase ali da bi drugim pomagal? Jane Serrod Singer je sestavil tole anketo:

TEST ŠT. 10 — ALI JE DENAR TVO PRIJATELJ ALI SOVRAŽNIK?

	DA	NE
A — 1. Če imaš nekaj denarja odveč — ali ga uporabiš za kaj res potrebnega, ali ga zapraviš tjavdan?	—	—
2. Ali večino stvari kupuješ na upanje in plačuješ po obrokih?	—	—
3. Zavidaš milijonarja? Bi bil rad milijonar?	—	—
4. Če bi podedoval veliko bogastvo — bi začel drugače živeti in misliti, bi bil drugačen (slabši) v verskem življenju in do drugih?	—	—
5. Bi ti bilo všeč, če bi se mogel ponašati z velikim šopom bankovcev, z drago zlatnino in z dragimi oblekami?	—	—

- B — 1. Ali v gostilni najprej avtomatično skrbno pregledaš cenik in si potem izbereš najcenejšo jed? (iz ljubezni do denarja!) ..... — —
2. Se ti zdi, da je za pomoč potrebnim odgovorna samo vlada, ne da bi moral tudi sam osebno pomagati bližnjemu? ..... — —
3. Se ti zdi škoda denarja za novo obleko ali čevlje, čeprav je skrajno potrebno? ..... — —
4. Ali rad z žalostjo pripoveduješ prijateljem o svojih izdatkih? ..... — —
5. Misliš, da je otročje ali nepotrebno obdarovanje za god, božič, poroko in ob drugih priložnostih? ... — —

Opomba: Prvih pet vprašanj odkriva zapravljiv značaj, človeka z luknjo v žepu. Naslednjih pet (B) pa kažejo poteze, ki so pogosto pri skopem človeku.

Važno: Kot vsaka anketa, tako tudi zgornje kratko izpraševanje ni popolno. Pri prvih petih je zelo pogosto pridružena krepost radodarnosti, velikodušnosti; pri drugih petih pa celo mora biti vključena neka mera smisla za varčevanje.

Ocena: Štej si v dobro po eno točko za vsak pritrdilni odgovor (DA) bodisi pri skupini A ali B. Potem manjše število odštej od večjega.

Če si na vsa vprašanja odgovoril Ne — nimaš nobene točke. A prav to je znamenje zelo zdravega in pravilnega odnosa do denarja.

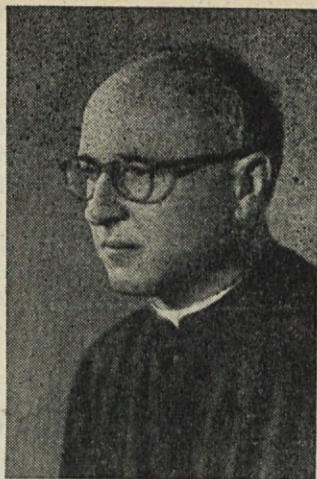
Če si na eno vprašanje pri skupini A odgovoril DA in enako pri B, spet nimaš nobene točke. Ker je v tem primeru tvoja radodarnost izenačena s skopostjo, je zelo verjetno, da boš glede denarja lahko našel prijatelje.

V ostalih primerih pa:

- 1 do 2 točke, pri A ali pri B: še zadovoljivo (razmerje do denarja);
- 3 do 4 točke, pri A ali pri B: si v resni tekmi (in nevarnosti) z denarjem za to, kdo bi imeel v tvojem življenju odločilno besedo, ti ali denar?;
- 5 točk, bodisi pri A ali pri B: v tem primeru je zelo verjetno, da je denar tvoj gospod, ti pa njegov služabnik.

Gospodu Janezu Kalanu v spomin

V četrtek, 10. avgusta 1967 je v 59. letu starosti umrl zadet od kapi č. g. Janez Kalan, slovenski dušni pastir v Ramos Mejia v Argentini.

Rajni gospod je bil rojen 22. oktobra 1908 v Puštalu pri Škofji Loki. Devetnajstleten je po odlično opravljeni maturi na škofijski klasični gimnaziji v St. Vidu nad Ljubljano vstopil v bogoslovje. V duhovnika je bil posvečen 3. julija leta 1932.

Kaplanoval je v St. Janžu, v Zagorju ob Savi in v Cerknici. Vmes pa je okusil izgnanstvo. Nemški nacisti so ga leta 1941 pregnali iz Slovenije na Hrvaško.

Leta 1945 je odšel v tujino. Po bivanju v raznih taboriščih na Koroškem je prišel v Argentino. Bil je nastavljen v Ramos Mejiji pri Buenos Airesu, kjer se je pričela

nova doba njegovega življenja in dela.

V Ramos Mejiji je poleg dela na argentinski župniji skrbel tudi za Slovence v tem de'lu Velikega Buenos Airesa. Organizira! je versko skupnost. Vernikom je bil zvest pastir. Do podrobnosti je poznal svoje ovce. Vsakomur je pomagal, kjer je le mogel. Globoko vero je združeval z dobrohotno iskrenostjo.

Rajni g. Kalan je precej tudi pisal. V begunskih taboriščih je urejal „Bogoljub“. V Argentini pa je sodeloval pri reviji „Duhovno življenje“. Prva leta je zlasti prispeval literarne črtice, katere so naročniki revije z veseljem prebirali.

Novica o nenadni smrti je vse močno pretresla. V četrtek zvečer je ležal na mrtvaškem odru v Ramos Mejiji, v cerkvi, kjer je bil toliko let maševal, oznanjal božjo

besedo in deli druge zakramente. Maševal je krajevni župnik msgr. Basán.

Po sv. maši so truplo pripeljali v Slomškov dom. Tam je ležal do naslednjega dne. Ves čas so ga kropili številni rojaki in molili za pokoj njegove duše.

V petek popoldne je bila najprej sv. maša, katero je v prisotnosti 25 duhovnikov daroval g. dr. Aloj-

zij Starc v imenu odsotnega direktorja Slov. dušnih pastirjev.

Po sv. maši se je razvil pogrebni sprevod. Pogrebne obrede je opravil sošolec g. Boris Koman. Ob grobu so se od rajnega g. J. poslovili: g. Boris Koman, msgr. Basán in g. Zupan Herman ml. predsednik Slomškovega doma.

Naj se spočije v Bogu zvesti slovenski duhovnik v tujem svetu!

MED NAMI V ARGENTINI

Slovensko romanje v Lourdes. Lourdes, verna podoba francoskega Lurda, kjer se je pred dobrimi 100 leti Marija prikazala sv. Bernardki, je tisti kraj, ki poleg Lujana privabi največ rojakov.

Že nad 30 let romamo Slovenci v Lourdes. Prva romanja je vodil k lurški votlini rajni g. msgr. Janez Hladnik. Ko je po drugi svetovni vojni prišlo v Argentino več tisoč rojakov, so se z veseljem pridružili vsakoletnemu romanju v Lourdes. Danes pomeni Lourdes zbirališče starih in novih naseljencev, tistih, ki so prišli iz Slovenije, in onih, ki so že tu rojeni. Kot lujansko romanje, tako ima tudi vsakoletno romanje v Lourdes poseben namen. Letos smo se pri lurški Mariji v nedeljo 20. avgusta spomnili dveh pomembnih jubilejev: 60-letnice kronanja brezjanske Marije in 250-letnice kronanja Svetogorske Gospe.

Zbralo se je okoli 1500 rojakov. Najprej je bil skupni rožni venec pri lurški votlini, nato pa se je razvila procesija, ki jo je vodil g. župnik Gregor Mali. Ob vhodu v cerkev so vsi romarji prejeli spominske podobice brezjanske Marije, katero je izdelal g. Franci Hološan. V zgornji cerkvi je bila romarska sv. maša z nagovorom g. dr. Alojzija Starca. Vse romanje je bilo povezano s petjem vedno lepih Marijinih pesmi. Slovesnost je povzdignila vrsta ministrantov in številne narodne noše.

Petnajsti socialni dan. Bil je v nedeljo 13. avgusta v Slovenski hiši v Buenos Airesu. Razpravljal je o slovenskem narodnem občestvu.

Za udeležence socialnega dne je daroval sv. mašo ob 8 uri g. dr. Alojzij Starc. V cerkvenem nagovoru je razvijal misli o idealu ob-

čestvenosti kot jo je nakazal II. vaticanski cerkveni zbor. Po sv. maši je udeležence pozdravil stalni predsednik za socialne dni g. Avgust Horvat.

V predsedstvo socialnega dne so bili predlagani: g. Rudolf Smersu, g. Božo Fink, predsednik Zedinjene Slovenije, in zastopniki slovenskih domov (gg. Ivan Lužovec, zastopnik društva Slovenska vas, Franc Pernišek, predsednik društva Slovenska Pristava v Cestlarju, Herman Zupan ml., predsednik Šomškovega doma). Tajnik je bil g. Stane Žužek.

Na XV. socialnem dnevu sta bili predavanji g. dr. Vinka Brumna in č. g. dr. Franca Gnidovca.

Na osnovi obeh referatov so bile sestavljene resolucije. Predsednik socialnega dne g. Smersu jih je dal v debato in izglasovanje.

Glase se takole:

1. Človek je po svoji naravi družno bitje in se more dovolj in prav razviti le v družbi. Življenje v občestvu je zanj zato naravna potreba. Toda poudariti je treba, da je občestvo zaradi človeka in ne obratno.

2. Iztrgani iz svojih naravnih občestev (domovine in naroda, soseske in morda družine) in še ne vrastli v nova, potrebujemo v zdomstvu domačega občestva. Našim mlajšim more to pomagati do pravičnejše vključitve v nova.

3. Redno se človek rodi v občestvu, a mora vanj tudi vrasti, da

more rasti iz njega, a zato je treba, da se tudi dejavno zanima za svoje občestvo; za njegovo rast in izpopolnjevanje. Ne smemo le od njega jemati; moramo mu tudi dajati.

4. Kot ideološko-politična emigracija imamo važno narodno poslanstvo. Izvrševati ga moremo le v strnjenem občestvu. S pomočjo tega občestva lahko ostanemo Slovenci.

5. Kot kristjani moramo biti povezani v zmedi današnjega časa po istem svetovnem nazoru, na vseh področjih udejstvovanja. Hvaležnost zaslužijo vsi, ki se za to trudijo med nami, često z velikimi žrtvami.

6. Odpravimo v našem občestvu vse, kar nas razkraja ter slabi. V živih zavesti svoje narodnosti, storimo vse, da se naša zavest ohrani tudi v bodočih rodovih.

7. Ker smo vsi odgovorni za zdravje, rast in izpopolnjevanje občestva, imamo tudi zato vsi pravico, da pri urejanju občestva sodelujemo po svoji vesti in vednosti in da skušamo uveljaviti svoje različne zamisli ter se trudimo, da jih vskladimo v delo za skupno dobro.

Proslava šolskih otrok na čast škofu Antonu Martinu Slomšku, očetu slovenske šole. Bila je v nedeljo 3. septembra v Slovenski hiši v Buenos Airesu.

Najprej je bila sv. maša, katero je daroval č. g. dr. Alojzij Stare. V nagovoru je pokazal na Slom-

škov zgled v štirih važnih življenjskih dogodkih: Krst, birna, mašniško posvečenje in zadnji trenutki življenja.

Po sv. maši, kateri je prisostvovalo poleg otrok in vseh slovenskih šol tudi veliko staršev in prijate-

ljev mladine, je sledila igra Josipa Ribičiča: Palčki. Pripravili so jo v režiji g. nadzornika Albina Petelina otroci slovenske šole iz Carapachaya. Sceno je izdelal g. Jože Korošec. Ves mladi svet je bil zaslanjan v kraljestvo pačkov.

Igralci in sodelavci pri uprizoritvi **Martina Krpana**, satirične komedije v petih dejanjih (devetih slikah), ki jo je napisal **Joža Vombergar** in režiral **Maks Borštnik**; scenografija **Maks Borštnik** in slikar **Ivan Bukovec**. Nastopili so: Stanko Jerebič (Martin Krpan), Joža Vombergar (cesar), Frančiška Reja (cesarica), Angelca Bavdek, Ciril Markež, Lojze Rezelj, Ludvik Stancer, Maks Nose, Tine Debeljak ml., Tone Mežnar, Maks Borštnik, Franc Gerkman, Janez Perharič (Brdavs), Frido Beznik, Jože Žakelj, Tone Rode, Stanko Novak, Ludvik Pikec, Marjana Marn, France Hribovšek, Andrej Mele, Bogo Rozina, Jožejka Debeljak, Lučka Bajec, Andrej Fink, Marija Mehle, Tinka Urbančič, Franci Willempart, Maruška Batagelj, Jurij Fajdiga, Pavel Fajdiga ml., Alenka Pograjc, Joško Repovž, Marija Repovž, Janez Rode. — Igro je uprizorilo Slovensko gledališče v Buenos Airesu v dvorani Slovenske hiše. Bilo je pet predstav: 29. in 30. julija, 5. avgusta dvakrat (enkrat posebej za šolske otroke — te se je udeležilo okoli 600 otrok!) in zadnja predstava 6. avgusta. Igro je videlo doslej rekordno število rojakov — okoli 1600 (z otroki). Vsem sodelujočim (na odru in za kulisami) smo iskreno hvaležni!

Dan molitve in pokore za slovensko mladino. Na vigilijo Marijinega vnebovzvetja smo tudi letos imeli dan molitve in pokore za slovensko mladino. Namen tega dne je bila prošnja k Bogu, da bi slovenska mladina v domovini in v tujini živela iz vere in po veri.

Nova knjiga: Iskanja. Slovenska kulturna akcija je kot prvo publikacijo X. letnika svojih knjižnih izdaj izdala delo dr. Vinka Brumna: „Iskanja“. Knjigo je opremil arh. Božidar Bajuk. Ima 281 strani. Razdeljena je na uvod in pet poglavij: Brez vodnikov in luči, Od načel do dejanj, Misli o kritiki, Naseljenci in narodnost, Največja pa je ljubezen. Knjigo, o kateri bomo še poročali, vsem rojakom toplo priporočamo.

Mladinski dnevi. Kot prejšnja leta tako tudi letos mladina, združena v SDO in SFZ, prireja Mladinske dneve.

V nedeljo 13. avgusta je bil II. Mladinski dan v Carapachayu. Na ta dan so poleg mladine iz Vel. Buenos Airesa prišli tudi fantje in dekleta iz oddaljene Mendoze, ki so si izbrali prav te dni za obisk prijateljev v Buenos Airesu.

V nedeljo 10. septembra je bil Mladinski dan v San Justo, v nedeljo 24. septembra pa je bil Mladinski dan v Slovenski vasi.

Mladinski dnevi so se pričenjali s sv. mašo, nato so bila mladinska zborovanja in športna tekmovanja.

Novice iz Slovenije

Pregled ljubljanske nadškofije. V letošnjem letopisu beremo, da je bilo stanje ljubljanske škofije 1. maja 1967 tako-le:

„Nadškofija ima 6 arhidiakonotov, 19 dekanij in 287 župnij. Od leta 1959 so bile ustanovljene nove župnije: v Ljubljani: Kodeljvo, Štepanja vas, Koseze, Dravlje, Sveti Križ, Sveta Trojica, Primskovo v Kranju, Grosuplje in Izlake.

Vseh duhovnikov ljubljanske nadškofije je na ozemlju Jugoslavije 300 in 1 diakon, in sicer 294 v ljubljanski nadškofiji, 1 v mariborski škofiji, 4 v apostolski administraturi za slovensko Primorje in 1 v beograjski nadškofiji. Na ozemlju ljubljanske nadškofije živi in dela 23 duhovnikov iz tujih škofij.

Mnogo duhovnikov ljubljanske nadškofije je v inozemstvu, in sicer: v Angliji 1, v Avstriji 19, v Belgiji 4, v Franciji 3, v Italiji 16, v Zahodni Nemčiji 5, v Španiji 1, v Argentini 48, v Braziliji 3, v Čile 6, v Ekvadorju 6, v Venezueli 1, v Kanadi 2, v USA 20. Vseh skupaj 134. Temu številu je treba prišteti še 34 duhovnikov, ki so bili na lastno prošnjo ekskar-

dinirani iz ljubljanske nadškofije. Po drugi svetovni vojni je v tujni umrlo 41 duhovnikov ljubljanske nadškofije.

Redovnih duhovnikov je na ozemlju ljubljanske nadškofije 121. Vseh duhovnikov je torej 421, redovnic 714, število prebivalcev pa znaša 634.500, od teh je katoličanov 604.227; ozemlje meri 8.549 kvadratnih km.“

Slovensko romanje na Trsat. V nedeljo, 27. avgusta je okoli 2.000 Slovencev romalo na Trsat. Romarji so bili iz Kranja, iz Ljubljane, iz Škofje Loke, iz Crnuč, iz Kamnika in od drugod.

Romarje je vodil ljubljanski nadškof dr. Jože Pogačnik. Ob 10 uri se je začel pomikati iz samostana sprevod duhovščine z nadškofom. V cerkvi pred milostnim oltarjem je kustoz frančiškanske province v Zagrebu p. Tomislav Tomiša z izbranimi besedami pozdravil nadškofa, slovenske duhovnike in romarje. Izrazil je veliko veselje nad prihodom, spomnil se je slovenskih romarjev, ki že stoletja obiskujejo Kraljico Jadrana. „Te stene so prepojene z molitvami in prošnjami slovenskega ljudstva.“ Omenil je slovensko proslavo 1200 letnice pokristjanjenja in poudaril, da smo Slovenci ves čas ostali neomajno trdni v veri in vneti Marijini častilci.

Zaključna slovesnost ob 250 letnici kronanja Marijine podobe na Sv. Gori pri Gorici. V soboto in v nedeljo 16. in 17. septembra je

bila zaključna pobožnost ob 250 letnici kronanja. V soboto zvečer je bila peta maša s sodelovanjem in pridigo domačega župnika premeta Andreja Simčiča. Ob avemariji je po vseh župnijskih cerkvah slovenskega Primorja nekaj minut slovesno zvonilo. Opolnoči je bila maša s sodelovanjem in govorom mariborskega škofa dr. Maksimilijana Držečnika. V nedeljo ob 8 zjutraj je maševal škof dr. Janez Jenko. Ob 10 uri pa je bila pontifikalna maša in govor ljubljanskega nadškofa dr. Jožeta Pogačnika. Po govoru je bila še posvetitev brezmadežnemu Srcu Marijinemu.

Novi vizitator jugoslovanske province lazaristov. Za novega vizitatorja jugoslovanske province lazaristov je bil imenovan dr. Stanko Žakelj CM, ravnatelj usmiljenih sester sv. Vincencija.

Slovenski kapucinski komisariat. Z odlokom kongregacije za redovnike je bila dne 12. julija 1967 odpravljena dosedanja kapucinska ilirska provinca, v kateri so bili združeni vsi kapucinski samostani v Sloveniji in na Hrvaškem. Z istim odlokom sta bila ustanovljena dva samostojna komisariata, eden za Slovenijo, drugi za Hrvaško. Slovenski kapucinski komisariat bo ime svoj sedež v kapucinskem samostanu v Škofji Loki. Za prvega komisarja je bil imenovan p. Boleslav Polanski, definatorja pa sta p. Jože Kunšek in p. Avguštin Cijan.

Teološka fakulteta. Za honorarnega predavatelja za cerkveno pravo na bogoslovni fakulteti v Ljubljani je bil imenovan dr. Stanko Ojnik, do sedaj tajnik na škofijskem ordinariatu v Mariboru.

Janko Oražem, župnik na Trebelnem, umrl. 15. avgusta 1967 je v 70 letu starosti umrl g. Janko Oražem, župnik na Trebelnem. Rodil se je 1897 v Nemški vasi, župnija Ribnica. V duhovnika je bil posvečen 29. junija 1922. Kaplan je bil v Tinjah, v Starem logu, Črmošnjicah in Cerkljah ob Krki. Leta 1937 je bil umeščen za župnika v Strugah, kjer je ostal 10 let. Župnijo Trebelno je upravljal 12 let, vmes pa je moral 8 let biti odsoten. Na praznik Marijinega Vnebovzetja je jutraj svojim faranom predstavil kaplana, ki mu je bil zaradi bolezni dan v pomoč. Še isti večer pa je nenadoma umrl. K njegovemu pogrebu na Trebelnem se je zbralo 33 duhovnikov in vsa njegova župnija, ki se mu je ob grobu prisrčno zahvalila za njegovo delo in trpljenje.

Anton Gornik se je odpovedal župniji Smartno pri Litiji in je bil imenovan za upravitelja župnije Seča pri Kamniku. Razrešen je bil tudi službe dekana litijske dekanije, ostane pa mu naslov „zastlužnega dekana.“

Duhovniške spremembe. Msgr. Anton Smerkolj, župnik in dekan v Zagorju ob Savi, je bil imenovan za stolnega kanonika v Lju-

bljani, župnika stolne župnije, arhidiakona prvega arhidiakonata in konzistorialnega svetnika; Alfonz Grojzdek, župnijski upravitelj v Sodražici in soupravitelj Gore, za župnijskega upravitelja v Zagorju ob Savi, za dekana zagorske dekanije in duhovnega svetnika; Anton Copar, upravitelj na Robu, za upravitelja v Sodražici in soupravitelja Gore; Franc Dolžan, upravitelj na Savi, za upravitelja na Robu; Ivan Sitar, upravitelj v Čemšeniku, za župnika na Brezovici pri Ljubljani; dr. Franc Rozman za upravitelja v Naklem; Franc Hotar za upravitelja v Čemšeniku, Melhijor Škoda za upravitelja na Savi; Ciril Merzelj, za upravitelja v Stangi, Vinko Segar, župnik in dekan v Smartnem pri Litiji, za soupravitelja Javorja pri Litiji.

Novo bogoslovje v Mariboru. V Mariboru so se odločili dvigniti mariborsko stolno župnišče, kjer bodo dobili prostora za 60 bogoslovcev. Z delom bodo pričeli v septembru. V pastirskem pismu, ki so ga avgusta prebrali po vseh cerkvah škofije, piše škof dr. Maksimilijan Držičnik tudi tole: „Letos bodo dela trajala predvidoma tri mesece. Najprej bomo dvignili streho stolnega župnišča za dve nadstropji, nato se bo zidalo. Stavba v surovem stanju bo letos dovršena. V zimskih mesecih bomo izvršili inštalacije, v prihodnjem poletju naj bi zgradbo dovršili. Na-

■lednjo jesen bodo mogli bogoslovci že priti v Maribor.

Leta 1959 je b. sl. Slomšek ustanovil v Mariboru bogoslovno semenišče, ki je uspešno delovalo do leta 1941, do začetka druge svetovne vojne. Vršilo je izredno važno poslanstvo na naši severni meji ne le v verskem temveč tudi v narodnem pogledu.

Sedaj želimo Slomškovo ustanovo vsaj delno obnoviti. Prepričan sem, da se vsi častiti sobratje in dragi verniki zavedate, da gre zares za veliko in važno zadevo. Zato trdno pričakujem, da boste vsi z veselim srcem po svojih močeh pomagali pri tem delu. „Veselega darovalca Bog ljubi“ pravi Sv. Pismo. Narodni pregovor pa pravi: „Dvakrat da, kdor hitro da.“

Ob koncu izročamo to veliko delo v varstvo Matere božje, kraljice duhovnikov. Obenem prosim b. sl. Slomška naj nas s svojo priprošnjo pri Bogu podpira, da bomo to veliko delo srečno dovršili v čast božjo in zveličanje duš.“

Slovenci po svetu

Kanada

V *Talvontu* je 4. julija tega leta umrla sestra Marija Hočevar, ki je komaj pred desetimi meseci napravila redovne obljube v cerkvi sv. Vladimirja. S. Marija Hočevar je v zadnjem letu poučevala v sobotni slovenski šoli. Naj počiva v miru!

Gorica

Novi goriški nadškof, msgr. Peter Cocolin, je prejel škofovsko posvečenje v nedeljo, 3. septembra v starodavni baziliki v Ogleju. Škof posvetitelj je bil beneški patriarh kardinal Urbani, sopsvetiteja pa sta bila nadškof msgr. Santin iz Trsta in videmski pomožni škof msgr. Pizzoni. Slovenci so se slovesnosti udeležili v velikem številu ter svojemu nadškofu izrazili željo, da bi ga spremljal božji blagoslov ter njihova vdanost in ljubezen.

Trst

Tečaj zamejskih duhovnikov. V Domu duhovnih vaj v Trstu se je zbralo veliko število zamejskih duhovnikov na vsakoletni pastoralni tečaj, ki je bil letos sedmič in sicer 29. in 30. avgusta. Duhovniki so v torek somaševali s škofom dr. Janezom Jenkom, v sredo pa s tržaškim nadškofom msgr. Santinom. Predavali so: škof dr. Jenko, prof. dr. Alojzij Ambrožič iz Kanade, dr. Matej Poštovan in Bojan Ravbar, kaplan koprskeske stolnice. V sredo popoldne so udeleženci obiskali Marijino svetišče na Vejni, kjer je bila zaključna požnost. Med navzočimi so bili tudi msgr. A. Orehar iz Argentine, msgr. I. Kunstelj iz Anglije, kanonik Zechner iz Celovca, dr. J. Mikula iz Avstralije in veliko drugih izseljenskih ter zamejskih duhovnikov.

Spomini poročevalca iz Kristusovih časov

p. Heredia DJ — Fr. Kremžar

Bila je že trda noč in nisem več upal, da bi nas Janez obiskal. Teda**j** pa je nenadno stal pred nami.

Njegova postava je ob svitu tabornega ognja — na eni strani vsa temna, na drugi pa ožarjena od ognja — bila videti nad vse mogočna.

„Mir z vami!“ nas je pozdravil, potem pa po domače prisedel na skalo. Iz malhe za pasom je privlekel nekaj v palmine liste zavitega; ko je razvil, se je prikazala črna snov, ki jo je mirno začel jesti.

„Kobilice so!“ mi je pošepnil Samuel. „Pražene so in stlačene ko sardine...“

Janez je mirno pojedel to jed, po kateri se mi res niso sline cedile. Potem je vzel bučko, iz katere je po malem srkal neko gostljato tekočino. Samuel mi je povedal, da je to med divjih čebel. Končno je vzel drugo, večjo bučo z vodo in pil. Ostanek si je prihranil, da si je umil roke, kakor veleva obred.

Med Janezovo skromno večerjo je izza Moabskih gora vzšel mesec. Jakob je vneto risal to izredno postavo. Samuel je gledal Janeza z očetovskim občudovanjem in ljubeznijo. Služabniki so se v spoštljivem strahu odmaknili. Jaz pa sem se

kakor zamaknjen zazrl v tega čudovitega moža, čigar postava je ob svitu mesečine bila videti še skrivnostnejša.

Po opravljenem predpisanem umivanju in kratki molitvi se je Krstnik obrnil k meni in uprl vame svoje oči. Molče me je gledal nekaj hipov, ki so se mi zdeli stoletja dolgi. A njegov pogled se zdaj ni iskril kakor takrat, ko je pogledal farizeje. Bil je dobrohotnejši in milejši, vendar strašno vzvišen. Čeprav mi je bil videti naklonjen, sem se zdaj vpričo njega sam sebi zazdel tako neznaten, da sem nehote pobesil oči.

„Rad bi vedel, kdo sem?“ je slednjič prekinil molk. Glas mu je ubrano zvenel.

Niti besedice mu nisem odgovoril. Namesto odgovora sem se sklonil in se mu do tal priklonil... A me je rahlo prijel za roko, me dvignil in posadil nazaj. Sam pa je obstal. Za njim se je zmeraj više dvigal mesec...

„Bil sem v puščavi,“ je spregovoril. „Zaslišal sem Gospodov glas, ki mi je govoril: ‘Vpijij!’ Jaz pa sem odgovoril: ‘Kaj naj vpijem, Gospod?’ — ‘Kar je napovedal Izaija!’ mi je velel glas. Nato sem začel: ‘Jaz sem glas vpijočega v puščavi: Pripravite pot Gospodovo, izravnajte njegove steze, vsaka dolina naj se izpolni in vsak hrib in grič naj se zniža in kar je krivo naj bo ravno, in kar je hrupavo, naj postane gladka pot!’“

Z roko je pokazal že dokončano pot, ki vodi s hriba.

Potem je nadaljeval: „Skoro se bo razodela slava Gospodova, in takrat

bodo vsi ljudje hkrati videli, da so usta Gospodova govorila po prerokih... In stopil sem na visoko goro oznanjat Sijonu veselo vest in sem močno povzdignil svoj glas, ko sem govoril Jeruzalemu. Rekel sem mestom Judovim: Ne bojte se, tukaj je vaš Bog. Naglo pride Gospod, vaš Bog, z neskončno močjo in bo vladal z vso silo svoje besede in svoje roke; zakaj pred njim je vse meso kakor seno in slava sveta kakor travniški cvet, ker seno se posuši in cvet se ospe, kakor hitro ga zadene Gospodov dih. Seno se posuši in cvet se ospe, Gospodova beseda pa vekomaj ostane.“

Tedaj se je iz bližnje staje oglasilo blejanje jagnjet. Janez je prisluhnil. In kakor bi v njem vstala preroška misel, je zaklical: „On, ki pride za menoj, Izvoljenec Gospodov, bo kot pastir pasel svojo čredo, dvignil bo v svoje roke jagnjeta in jih vzel v svoje naročje, in on bo nosil na svojih ramah izgubljene ovce, kakor je prerokoval Izaija.“

Kakor navdihnjen je s povzdignjenim glasom nadaljeval:

„Kdo je, ki je izmeril vode morja s prgiščem svoje roke in je stegnil roko in stehal nébes? Kdo je, ki je samo s tremi prsti držal težo sveta in tehtal doline in gore kakor tehtnica? Kdo je pomagal Duhu Gospodovem, ali kdo mu je bil sveto valec in mu dal kakšno misel?... Glej, vsa ljudstva so pred njim kakor kapljice vode in največji otoki kakor granitni prah...“

Bo še

III.

Zavzetje sveta brez vojska

Ko so si ljudje opomogli od poloma, ki ga je povzročila paraguajska vojna, so nastopila leta velikega blagostanja. V Argentincih se je razvila ljubezen do razkošja. Posledica te ljubezni je bilo neomejeno poželenje po svili, poželenje, ki ga je vlada skušala brzdati s tem, da je naložila na svilo visoke carinske davke.

Zaharija Blumen se je postavil proti vladi in se zavzel za potrebe Argentinev. Ves se je posvetil nalogi, da jim je preskrboval dragocene tkanine brez državnih davkov.

Kupoval je svilo na Japonskem in v Italiji ter jo skrival v svojih skladiščih v Bandi Oriental med Montevideom in Colonio.

Tu so jo prevzele njegove ladje, hitrejšje in s sposobnejšimi ljudmi na krovu kakor ladje carinske policije.

Ponoči so njegove ladje vozile blago čez Río de la Plata in ga izkrcavale na skritih krajih po Delti v Tigre ali po zakotjih San Isidra.

Med stroške za trgovino je Blumen vedno pisal tudi nagrado za okrožnega policijskega ravnatelja ali za načelnika varnostne straže. Te-

mu pravijo Argentinci coima (izg. kojma). V tehničnem jeziku se temu pravi „mazilo, mastna, tekoča snov, s katero mažejo osi in kolesno zobovje, da se prepreči cviljenje.“

Včasih se pa kaknega zobovja maža ni prijela in ubogi mornarji na Zaharijevih barkah so se morali streljati s financarji po pretokih, na obrežju in po vodnih kolenih v ustju reke.

Toda taki pripetljaji so promet ustavili komaj za kak teden. Zaharija je ranjene pozdravil, mrtve pozabil in mazal še mastneje ali skrbel, da so spravili s poti kaka manjša kolesa, ki se niso dala mazati, kakor je bilo treba.

Pri vseh teh stroških bi Blumenovo svilo v Buenos Airesu lahko prodajali za tretjino cene, katero je imelo blago, ki je prišlo v mesto skozi zakonito pristanišče.

Toda Zaharija se je varoval, da bi svojo svilo prodajal po taki ceni, da ne bi uničil poštenih tekmecev. Znižal je ceno svojemu blagu samo na polvico, zaradi česar je lahko ubil dve muhi na mah: ni zaslužil več kakor dvajset odstotkov in ni več kraja uničil vseh poštenih trgovcev. Skušnja ga je bila naučila, da morajo sleparji trgovati samo zaradi poštenih ljudi.

Od svile je prešel na cigare, na čipke in na morfij.

In tako je s pomočjo spretnih in molčečih ljudi, ki so spravljali v promet njegove strupe, odkrival nove zlate poti.

Zapazil je, da prihaja med stotisoče priseljencev, ki jih na nezavarovana argentinska obrežja bruhajo evropske ladje, veliko odličnih gospa, baronic in grofic z imeni, ki jih je težko izgovoriti, in ki žele izkoristiti premoženje svojih oblik in svoja zveneča imena: grofica Kozlovska, baronica Zytznicka.

Opazil je pa tudi — kajti Zahariju ni ušla nobena podrobnost — da prestolniški gospodje prav radi puščajo svoj denar v rokavičarnah in dišavnica in slaščičarnah, kamor zahajajo mlade tujke s sanjaviimi imeni.

Če so se tiste čase kake Eve ali Olge ali Abigaille odločile, da si spremene ime, so se zatele k operam in se prekrščevale v Gilde, Norme, Aide.

Zdaj so opere padle v pozabljenje in so dekletom bolj všeč angleško zveneča imena filmskih igralc.

Zaharija je bil prvi v Buenos Airesu, ki je spravil v zvezo ti na videz neumni in vsakdanji dejstvi: sanjavo nagnjenje prestolniških gospodičev, zaradi katerih so mlade dame menjale imena in pa zvok nekaterih priimkov med priseljenimi damami.

Še tisti dan, ko sta se izkrcali baronica Fanny Chmielnicka in grofica Ida Glückova, ki sta odpotovali iz Amsterdama v tretjem razredu, ju je Zaharija Blumen poiskal v „Priseljenskem hotelu“, kamor ju je spravila državna radodarnost.

Bo še

UVODNIK	513	Slovenska birma v „LETU VERE“
MISEL TEGA MESECA	527	Ali naj še molimo rožni venec?
BOGOSLUŽJE	521	Kako fant postane duhovnik?
VZORI IN DOGODKI	536	Ob 60-letnici kronanja
	540	Iz dnevnika Janeza XXIII.
	553	12. poglavje: Dodatek k „Povesti duše“
CERKEV V SVETU	514	Korak naprej
	518	Misijonski poklici
	520, 525	Iz Vatikana
	525	Reforma rimske kurije
	532	Odločno pismo jugoslovanskih škofov (II.)
	542	Življenje in vzgoja za železno zoveso (VIII.)
V DRUŽINI	546	Želja po razgovoru
	548	Iz očetovih zapiskov
	549	Družina v krizi
	552	Ušli so mi
FANTJE IN DEKLETA	557	Anketa XX.
	559	Dnevnik Ane Marije
	561	Danijelove zgodbe
	563	Trije za zakon
SPOMINI	573	Poročevalec iz Kristusovih časov
ROMAN	574	Zlato večnega Juda
NOVICE	656	Gospodu Janezu Kalanu v spomin
	566	Med nami v Argentini
	545, 569	Novice iz Slovenije
	572	Slovenci po svetu

NAROČNINA: Celoletna naročnina v Argentini in obmejnih državah 1.600.— pesov; v ZDA in v Kanadi 7 dolarjev; v Avstriji 125 šilingov; v Italiji 2.800.— lir; drugje protitvrdnost dolarja.

DENARNA NAKAZILA NA NASLOV: Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina.

POVERJENIKI:

Argentina: Dušnopastirska pisarna, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Julij Slapšak, 6019 Glass Ave., Cleveland, Ohio 44103, USA.

Slovenska pis., Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 8, Ohio 44103, USA.

Kanada: Ivan Marn, 131 Treeview Drive, Toronto 14, Ont., Canada.

Trst: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia.

Italija: Zora Piščanc, Riva Piazzutta 18, Italia.

Avstrija: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

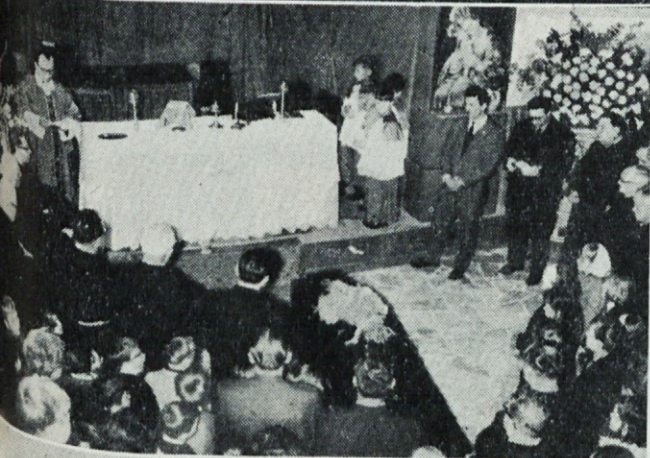
„Duhovno življenje“ je slovenski verski mesečnik, ki ga izdaja konzorcij (msgr. Anton Orehar); urejujeta dr. Starc Alojzij in Rode Jurij. — Editor resp.: msgr. Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Bs Aires. Reg. de la Prop. Intel. No. 842.966.

Tiska Vilko SRL, Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina.

Slovo od g. župnika Janeza Kalana

Župnik v Ramos Mejiji moli v farni cerkvi za pokoj njegove duše

Pogrebna sv. maša v Slomškovem domu v Ramos Mejiji — tu je bil g. Kalan vsa leta slov. dušni pastir

Pogrebni sprevod na pokopališču v San Justo

